

Evenings In Greece του Thomas Moore (1825)

Συνδέοντας έτσι μαζί μια σειρά τραγουδιών με μια κλωστή της ποιητικής αφήγησης, το κύριο μελημα μου ήταν να συνδυάσω Απαγγελία με Μουσική, έτσι ώστε να καταστεί δυνατή η προσελκυση μεγάλου αριθμού ατόμων στο να πάρουν μέρος στην παράσταση, με τη συστράτευση εκείνων που δεν μπορούν ή δεν αισθάνονται ικανοί να συμμετάσχουν ως τραγουδιστές.

Το νησί της Ζέας (Τζιάς), όπου διαδραματίζεται η ιστορία, ονομαζόταν από τους αρχαίους Κεα, και ήταν η γενέτειρα του Σιμωνίδη, του Βακχυλίδη, και άλλων επιφανών προσώπων.

Thomas Moore

Πρωτη Δημοσίευση - Δυο φυλλάδια, που δημοσιεύθηκαν το 1825 από τον "James Power, στον αρ. 34 της Strand", περιέχουν την επόμενη δημιουργία του **Thomas Moore**, με τίτλο «**Βραδιές στην Ελλάδα**»

ΒΡΑΔΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρωτο Βραδυ

Ο ουρανός είναι φωτεινός - η αύρα είναι δροσερή
κι η μαϊστρα κυματίζει γεμάτη και λεύτερη.
Η ευχη μας για καλο ταξιδι είναι μιας γυναικας η προσευχη
κι η ελπιδα που εχουμε μπροστα μας -Λευτεριά!
Με το καλό, με το καλο!
Στην Ελλάδα δίνουμε τα αστραπερά σπαθιά μας,
και τις καρδιές μας σε σας, νέα Κορίτσια της Τζιάς! (Κέας)

Το φεγγάρι είναι ψηλά στον ουρανό,
κι ο άνεμος στην αφρισμένη θάλασσα.
Έτσι λάμπει το αστέρι της γυναικειας αγάπης
στον δοξασμενο αγωνα για την Λευτεριά!
Με το καλό, με το καλο!
Στην Ελλάδα δίνουμε τα αστραπερά σπαθιά μας,
και τις καρδιές μας σε σας, νέα Κορίτσια της Τζιάς!

Έτσι τραγουδούσαν από το Πλοίο, που τώρα
γύρισε προς τη θάλασσα την περήφανη του πλώρη,
έχοντας μέσα του τις γενναίες καρδιές τους,
όπως πάντα ζητωντας την Λευτεριά πάνω στο κύμα.
Και αφήνοντας στην ακτή του μικρου νησιου,
όπου ακομα καινε οι αποχαιρετιστήριοι πυρσοι,

φίλους, που για πολυ καιρο θα κοιταζουν
την πλατεια γκριζα θάλασσα περιμένοντας τον γυρισμό τους.

Παναγία των Ουρανών! γρηγόρεψε το δρόμο τους!
Ω, γρηγόρεψε το δρόμο τους! Το διαλεκτο ανθος
της Νιοτης της Ζέας, την ελπίδα και στηριγμα
των γονιων στη χειμωνιατικη τους ώρα.
Την αγάπη των κοριτσιων και την περηφάνεια
της νέας, ευτυχισμένης, ντροπαλής νύφης,
που το στεφάνι της στο εικονοστασι δεν έχει ακομα μαραθεί.
Όλοι, όλα είναι μέσα σ' αυτή την πολύτιμη βάρκα,
που τώρα, αλίμονο, δεν φαινεται πια.
Παρόλο που κάθε μάτι γυριζει ακομα για να σημαδεψει
το σημείο που ηταν προτυτερα, κατω απο το φως του φεγγαριου.

Αδικα αγναντευετε, εσείς κόρες, πατερες
και μητέρες. Οι αγαπημένοι σας έχουν φύγει!
Τώρα μπορεί να σβήσετε τις σηματοφορες φωτιές,
που το φως τους τ' βλεπαν για πολύ καιρό πίσω
από το σκοτεινο κατάστρωμα τους - βλέποντας τη φλόγα
που γρήγορα ξεθούριαζε από την θέα τους,
με σκέψεις, που παρά την αντρίκια ντροπή,
τους είχε κάνει να γέρνουν και να κλαίνε σαν εσένα.
Πηγαινετε στις θεσεις σας! Πηγαινετε και προσευχηθειτε
για το φωτεινό ερχομο εκείνης της μέρας,
όταν, ο ευλογημενος από τον ουρανό, Σταυρός θα σαρώσει
το μισοφεγγαρο από το βαθυ Αιγαίο,
και οι γενναίοι πολεμιστές σας, ξαναζωντανευοντας τα παλια,
θα φέρουν τέτοιες δόξες στο διαβα τους,
όπως θα γινει για πολλούς χρονους στο μελλον,
και θα σκορπισουν φως γυρω από τ' όνομα τους και την Πατριδα.

Υπάρχει μια Πηγή στο νησί της Ζέας,
που γύρω της, σε μαλακη πρασινάδα, χαμογελουν
όλα τα γλυκά λουλούδια, κάθε είδους,
που ο ήλιος της Ελλάδας τα φωτίζει,
ευχαριστημένος σαν εραστής πούχει το στέμμα,
που η αγαπημένη του στο μέτωπό της έχει πλεξει,
όταν απολαμβανει κάθε ανθύλλιο εκεί,
ο ίδιος θα ευχοταν ακομα πιο πολυ αυτή να φοραει.
Εδώ άνθισε η ροδοδάφνη, [1], της οποίας το στεφάνι
κρεμιεται ακτινοβολώντας γύρω από τα μνημεία της Κύπρου,
κι εδώ τα βατο-λουλουδα, που σκορπίζουν
την μυρωδιά τους στα κρασιά της Ζακύνθου.

Το υπέροχο αγιόκλημα που όπως πάντα,
Για να κοσμήσουν τα λουλουδενια στεφάνια τους,
οι πανεμορφες κορες της Πάτμου υφαίνουν. [2]
Κι αυτο το ο'μορφο φυτό με τους μπερδεμένους κλώνους
Λάμπει σαν τα ξέμλεκα μαλλιά μιας Νηρηίδας, [3]
ξαπλωμένης στο γαλάζιο της κρεβάτι.

Όλα αυτά τα όμορφα παιδιά του τόπου,
(το καθένα στον πιο πρόσχαρο χρόνο του,
στο καλοκαίρι, ή στην πιο γλυκιά εποχή του Χρόνου)
σαν όμορφα γηινα αστέρια κοσμούν
την κοιλάδα όπου αυτή η Πηγή γεννήθηκε.
Ενώ γύρω, για να κοσμήσουν το λίκνο της πράσινο,
συστάδες από οξυές και βελανιδιές,
υψώνονται σε κάθε καταπράσινο χώρο.
Ψηλές, σκιερές, κατω από το φως της νυχτας,
σαν Αγγελοι που ήλθαν να δουν τη γέννηση
ενός κάποιου μαγεμένου παιδιου της Γης - -
Πανυψηλες βελανιδιες που πάνω από τις κοιλάδες της Ζέας,
στέκονται και με περηφάνεια ξεδιπλώνουν τις φυλωσιες τους
την ωρα που τα εμπορικα της, με χίλια πανιά
πουλάνε τιςπραγμάτειες τους σ' όλο τον κόσμο! [4]

Ηταν εδώ - - που μολις η προσευχή κι' ο ύπνος
(οι πιο αληθινοί φίλοι σε όλους όσους θρηνουν)
ξαλάφροσαν κάθε καρδιά και έκανε
ακόμη και τη θλίψη λιγο πιο απαλή -
Ηταν εδώ, σε αυτή την απόμερη γωνιά,
που αναμεσα στις ήρεμες και γλυκιες αναπνοές τους την Θλίψη
μπορεί να μαλακωσουν, ή ακομα και να την κανουν να ξεχαστει.
Εδω οι Νύμφες της Ζέας συμφωνησαν να ανταμωσουν
κάθε βράδυ τώρα, κατω από το ίδιο φως
που είδε του χωρισμου τους τα δάκρυα εκείνο το βράδυ.
Και προσπαθησε αν ο ήχος απο το λαούτο και το τραγούδι,
Αν η περιπλάνηση αναμεσα στα λουλούδια του σεληνόφωτου
Σε διάφορες αφηγησεις, θα μπορούσε να γοητεύσει μαζί
Με ελαφρότερο βημα, τις ατελειωτες ώρες,
Μέχρι ν' ακουσουν χαρουμενα νεα απο το Πλοίο,
Ή, η Νικη να φέρει αγκαλιαστα τους πολεμιστές στα σπίτια τους!

Όταν συναντήθηκαν για πρώτη φορά - το συνηθισμενο χαμόγελο
Του χαιρετισμου που ειχε λάμψει για λίγο -
Θα αγγιζε ακόμα και την καρδιά του Τουρκου για να δει
τη θλίψη που ήρθε ξαφνικά

Πάνω στα νεανικά τους φρύδια, όταν κοίταζαν γύρω
Σε κείνο το λαμπερο και μαγεμένο χώμα.
Και θυμονταν πόσες φορές με αυτούς,
Που τώρα είχαν πάει στον αγριο πολεμο
Είχαν συναντηθει εκεί στο σουρουπο,
Και χόρευαν μέχρι το πρωί που έσβυνε τ'αστέρια!

Αλλά σπάνια κρέμεται η έκλειψη
της θλίψης πανω σε τόσο νεανικά στήθη -
Η αναπνοή από τα δικά της ντροπαλα χείλη,
που στον καθρέφτη της κοπέλας μενει,
Δεν είναι γοργοτερη, ελαφρότερη από το γυαλί,
Οσο η θλιψη που περασε απο τα φρυδια της.

Part 12

Σύντομα καθισαν τώρα γύρω από το πηγάδι
κάτω από το φεγγαρι που ανεβαινε
και μερικοί με φωνή γεμάτη δέος θα μιλουσαν
για τις Μοιρες και τις Νεραϊδες της νυχτας, που κατοικούν
σε ιερές πηγές - ενώ κάποιοι θα είχαν χρόνο
για να κουρδισουν τις κιθαρες τους, που για μερες τώρα
είχαν χαλαρώσει χωρίς ένα μοναδικο τραγουδι. -
Και άλλοι, από την υπόλοιπη παρεα
με γέλια που ελαφρωνουν την καρδιά,
ψιθύριζαν ο ενας στ' αυτί του άλλου
μυστικά που θα ακούσουν όλοι με τη σειρά τους.
Σύντομα παράτησαν αυτό το ανόητο παιχνίδι
που γρήγορα τους κανει να ξεχνουν τις θλίψεις τους,
και που ευχαρίστησε μια κοπελα που προσκαιρα,
πηρε πισω το χαμόγελο της κι' αναστέναξε στη σκεψη
ότι άλλοι θα νομιζαν πως φαινεται χαρουμενη.

Αναμεσα σ' αυτές τις κοπελλες ηταν και μιά
ρου ειχε ελθει προσφατα από την Λευκάδα [5]
Ειχε σταθει κατω από τον εσπερινο ήλιο
στα λευκά πανύψηλα βράχια και ειχε δει
το ίδιο το σημείο όπου η Σαπφώ τραγούδησε
το κύκνειο της ασμα, και πριν πηδειξει
στα βαθυα νερα (κρατώντας ακόμα, σ' αυτό
το φοβερό άλμα, την αγαπημένη της λύρα).
Και πεθαινοντας έσβησε τη θανατηφόρα φωτιά,
αμέσως, τόσο της καρδιάς όσο και της λύρας.

Σιωπηλά άκουσαν όλοι όπως προσεκτικα

το πολυταξίδεμενο κορίτσι που διηγώταν
για τον τρομερό κι' απότομο γκρεμό,
για σκαθάρια πάνω από την βαθειά φουσκονεριά [6]
και για τους μοναχικούς γλάρους, που τριγυρίζουν
γύρω από την τρομερή άκρη με πένθιμες κραυγές,
και για τά τα μοσχοβόλα κρινα που ακόμα
ανθοφορούν σε εκείνη τη φοβερή μεριά
σαν να τους ζήτησε ο Έρωτας να στολίσουν
το αθάνατο σημείο όπου η Ιέρειά του εκανε
τα τελευταία της μαρτυρικά βήματα!

Ενώ είναι φρέσκοι στη σκέψη του κάθε ακροατή
ετούτοι οι θρύλοι της Λευκάδας φεραν
όλες τις μνήμες της ατυχής Σαπφώς
που κρατιούνται ζωντανές και φυλάγονται από τη Φήμη
Η κοπέλα, ρυθμίζοντας το γλυκό της λαούτο,
ενώ όλοι οι άλλοι γύρω της μεναν άφωνοι,
έτσι ζωγράφησε την αγωνία της ψυχής,
που θανατωσε την τρυφερή Λέσβια γυναίκα.
Και με μια φωνή που ο συναρπαστικός της τόνος
που θα μπορούσε καποιος να νομίσει πως ήταν της Λεσβίας,
έδοσε ένα από αυτά τα άγρια θραύσματα,
που ακόμα - όπως οι λάμπες της Ελληνικής Φωτιάς,
αθάνατες, και κάτω από το κύμα ακόμα,
καινε για παντα και ποτέ δεν σβυνουν.

A Σ Μ Α

Όπως πάνω από το αργαλειό της το κοριτσι της Λεσβου
ερωτοχτυπημένη έσκυψε νωθρα το κεφάλι της,
χωρίς να νοιωθει πού είναι τα δάχτυλά της,
κλαιγοντας γυρισε απο την άλλη μερια και είπε:
«Ω γλυκιά μου Μητέρα – άδικα προσπαθω
δεν μπορώ να υφάνω όπως ύφαινα πρωτα,
τόσο ανακατωμένα είναι η καρδιά και το μυαλό μου
με τη σκέψη του νιου π' αγαπω!"

Και πάλι στο ύφασμα προσπάθησε να βαλει το νου της,
αλλά τα δάκρυα πεφταν σε κάθε μπερδεμένο νήμα.
Ενώ κοιτάζοντας στο πρόσωπο της μητέρας της,
που την παρακολουθούσε σκυμένη και είπε,
«Ω γλυκιά μου Μητέρα – άδικα προσπαθω
δεν μπορώ να υφάνω όπως ύφαινα πρωτα,

τόσο ανακατωμένα είναι η καρδιά και το μυαλό μου
με τη σκέψη του νιου π' αγαπω!"

Μια σιωπή ακολούθησε αυτη τη γλυκιά μελωδία,
καθώς ο καθένας σε τρυφερή ονειροποληση στάθηκε,
σκεφτόμενος, με χείλη που ψιθυριζαν μια προσευχή,
για τη Σαπφώ και αυτή τη φοβερή πλημμύρα:
Ενώ κάποιοι που ποτέ μέχρι τώρα δεν είχαν γνωρίσει
πόσο η καρδιά τους μοιάζει με τη δική της,
ένιωσαν καθώς έκαναν τις θλίψεις της δικές τους,
ότι και αυτοί οι ίδιοι ήταν οι προσκυνητές του Ερωτα.

Στο τέλος ένα μουρμουρητο, σχεδόν σιωπηλό,
τόσο αμυδρό, ακούστηκε από το λαούτο
μιας νεαρής μελαγχολικής κοπέλλας,
που τα δάχτυλα της, όλο αβέβαια παιζανε
από χορδή σε χορδή, σαν να κυνηγούσαν
κάποιες χαμένες μελωδίες, κάποια αναμνηση
περασμενων εποχων, που η ξεθωριασμένη θυμηση
αναζήτησε ξανά ανάμεσα σε αυτές τις χορδές.
Αργά το μισοξεχασμένο θέμα (που γεννήθηκε
σε συναισθήματα που ποτε δεν ξέχασε)
ήρθε στη μνήμη της – όπως μια ακτινοβολια
που πεφτει ξαφνικα σε κάποια σκιασμένη μεριά.
Κι ενώ η θλιβερή συμφωνία της λαούτης της
γέμισε κάθε σιωπηλή ανάπαυλα στο μεταξύ.
Και ο ίδιος ο Ερωτας μπορεί να θρηνεί βλέποντας
την καταστροφή που έχει γίνει, οπου ηταν αυτοσ
και πως έχει μαραθεί ακόμα το χορτάρι
Όπου Νεράιδες χόρευαν τον ευτυχισμένο χορό τους
Έτσι, απλά πίκρανε το ακροατηριο
με το μελαγχολικό της τραγούδι:

A Σ Μ Α

Θρηνωντας για σένα, αγάπη μου στην ατελειωτη μέρα,
η μοναχική και κουρασμένη ζωή φθείρεται.
Θρηνωντας για σένα, αγάπη μου στην ατελειωτη νύχτα,
καμία ανάπαυση στο σκοτάδι, καμία χαρά στο φως!
Τιποτε δεν εμεινε παρα η Μνήμη της οποίας το τρομερό αποτυπωμα
θυμιζει σ' αυτή τη ρημαγμένη καρδιά, όπου όλα ειναι νεκρά -
με το ζύπνημα οι ηχοι της χαράς έχουν φυγει για πολύ καιρό!

Από πολλές στροφές (στοιχους) , μόνο αυτή
είχε ξεφύγει από τη λήθη - όπως αυτή
σαν σπασμένο κομμάτι ενός ναυαγίου που ρίχτηκε στην στερια
μαζύ με το όνομα του χαμένου πλοίου
λέει ποιοι ήταν αυτοί που δεν ζουν πια.

Όταν έτσι η καρδιά είναι μέσα σε μια ροή
τρυφερής σκέψης, η πιο απλή ένταση
μπορεί να την αγγίξει με ιδιαίτερη δύναμη -
όπως όταν ο αέρας είναι ζεστός, το άρωμα
από το πιο άγριο και άγνωστο λουλούδι
μπορεί να γεμίσει όλο το περιβαλλον.
Και σε τέτοιες διαθέσεις ο πιο απλός τόνος
που συνδέεται με τα συναισθήματα, σαν τα δικά μας
με φίλους ή με χαρές που περασμενες - θα είναι
ισαξιος με χορωδίες της πιο τελειας αρμονίας!

Αλλά κάποια κοπελλα αναμεσα στην παρέα
που ειχε αναλαφρη καρδιά δεν ηθελε να αφήσει
το μυαλό τους να θλιβεί περισσότερο,
ακόμα και με μουσική που σε κανει να λιώνεις.
Αυτή λοιπον ξεπεταχτηκε και με ένα πηδημα
από μια χαμηλή πρασιά λουλουδιών, κοίταξε γύρω
και με μάτια, που παρολο ηταν γεμάτα φως,
είχαν ακόμα μεσα τους ένα δακρυ με τρέμουλο.
Και, ενώ τα δάχτυλά της σε γρήγορη κινηση
άρπαξαν ένα νεράιδενιο μαντολίνο,
τραγούδησε το τραγούδι που ο αγαπημενος της
είχε τραγουδήσει γι' αυτήν – την προηγούμενη νύχτα.
Αυτή τη χαρούμενη νύχτα, τότε
που όλη η Ζέα μαζευτηκε στην ακροθαλασσιά
για να γιορτάσει την Πρωτομαγιά.

ΜΕΡΟΣ 13 Α Σ Μ Α

Όταν η Μπαλαλάικα [7]
ακούγεται πέρα από τη θάλασσα,
θα χορέψω τον Ρωμέϊκο μαζί σου
κάτω απ' το φως του φεγγαριού.
Αν τα κύματα προχωρήσουν
Για να μας χαλάσουν το παιχνίδι,
Τα ασπρα σου πόδια χορεύοντας
Θα τα διώξουν μακριά .[8]
Όταν η Μπαλαλάικα

ακούγεται πέρα από τη θάλασσα,
εσύ θα χορέψεις τον Ρωμέϊκο
αγάπη μου με μενα.

Και τότε μετά από το τέλος
κάθε χαρουμενης στροφής, (του τραγουδιου)
πόσο γλυκό θα είναι το ξαπλωμα
κάτω από το φως του φεγγαριού!
Ή, αν δεν του αρεσει,
και το φεγγάρι κρυφτεί,
θα μιλάμε κατω από το φως που βγαίνει
από τα σπινθιροβόλα μας μάτια.

Ω, μα τότε πόσο γρήγορα
Θα ξαναρχίσουμε τον χορό,
βηματίζοντας έτσι σιγανά,
ενώ η λάμψη του αργοσβύνει. [9]
Μέχρις ότου τα αστέρια, που μας κοιτάζουν
από τα ψηλά καράβια του ουρανού,
θα αλλάξουν τη λαμπρή χορωδία τους
για ένα δικό μας χορό!
Όταν η Μπαλαλάικα
ακούγεται πέρα από τη θάλασσα,
εσύ θα χορέψεις τον Ρωμέϊκο
αγάπη μου με μενα.

* * * * *

Πόσο συχνά τα αισθήματα των νέων αλλάζουν
Πότε με χαμόγελα και πότε με δάκρυα!
Ακόμη, όπως και στον Απρίλη ο ελαφρός ανεμοδείκτης
αλλάζει δείχνοντας πρώτα λιακάδα, κι' αμέσως μετα βροχή.
Σε μια στιγμή αυτό το ζηηρό τραγουδι εδιωξε
τη σκιά από κάθε νεανικό φρύδι,
και χορός, χαρούμενος χορός, συναρπάζει
σ' όλο τον κοσμο και σε κάθε φαντασία τώρα.

Και τότε, (κάποιος εξυπνος ρώτησε) « για πες μου –
ποιό θα είναι το μέτρο; θα πρέπει να είναι
το παλιό βήμα της Ρομάικας, γιατι στα παλια χρονια
ήταν αυτός που χορευαν οι κοπέλλες της Δήλου,
όταν άρχιζαν αργά και στη συνέχεια γοργά.
Καθώς το κέφι ξαπλώθηκε – στο τέλος,
με τα χέρια πιασμένα το 'να με τ' άλλο,
μεσ' στον αναλαφρο αέρα φαινόταν να φλερτάρει
σε περίπλοκο λαβύρινθο, που ενθουσίαζε

τα θαμπωμένα μάτια που τον ακολούθησαν.
Κάποιοι εκραυγαζαν δυνατά "τον Χορό της Πηγής!" -
Ενώ μια νεαρή μελαχροινή Αμαζώνα
που το βήμα της πετούσε στον αέρα
και το βλέμμα της άστραφτε, σαν ξίφος στον ήλιο,
είπε περιπαιχτικά: "Ντροπή σ' αυτούς τους μαλακούς
και κλαψιάρικους σκοπούς που ακούμε τόσο συχνά.
Κόρες της Λευτεριάς! δεν έχουμε εμείς μάθει
από τους αγαπημένους μας και τους πατεράδες μας
τον Χορό της Ελλάδας, όταν η Ελλάδα ήταν λεύτερη; -
Αυτόν τον Χορό όπου ούτε φλάουτα ούτε λύρες,
αλλά το ξίφος και η ασπίδα συγκρούονται και φιάχνουν
μια μουσική που όταν ακούνε οι τύραννοι τρέμουν;
Ηρωίδες της Ζέας, δοστε μου το χέρι και μαζί μου
ας χορέψουμε το χορό της Νίκης!"

Έτσι λέγοντας αυτή, με παιχνιδιάρικη χάρη,
(η κοπέλα ερχόταν από την Ανατολία)
χαλάρωσε το φαρδύ καπέλο, που έκρυβε
το πρόσωπό και την ηλιόλουστη γοητεία της.
Μετά με τη βοήθεια μιάς νεαρής φίλης,
βάζοντας το καπέλο πάνω στο μπράτσο της,
το εδειξε με περηφάνεια σαν νατανε δόρυ.
Μετά, έτρεξε προς ένα κοντινό δασάκι
που απλωνε το σκιερό του φυλλωμα γύρω,
άρπαξε ένα κλαδί που έμοιαζε με λόγχη και είπε:
"Στα όπλα, στα όπλα!" ενώ πάνω από το κεφάλι της
Κουνούσε ρυθμικά το ελαφρύ κλαδί σαν νάταν δόρυ.

Αμέσως όλα τα κορίτσια γελώντας
υπάκουσαν στην ηρωική προσταγή της αρχηγού τους.
Γύρω από τον οπλισμένο μπράτσο καθεμιάς ήταν δεμένο
Ένα καπέλο, τουρμπάνι, σάλι, ότι βρέθηκε γύρω.
Το δασύλιο, το καταπράσινο τους φρούριο,
σπαθιά και κοντάρια [10] όπου βρεθήκαν.
Και καθώς οι γυαλιστερές κοτσίδες τους αφέθηκαν
λεύτερες και πέσαν στους ώμους τους απρόσεκτα,
θα μπορούσες να φανταστείς ότι βλέπεις ένα πλήθος
από νεανικές Θυάδες κατω από το φως
ενός Ανοιξιάτικου Φεγγαριού κάπου κοντά
στα ασημενιά νερά του Πηνειού!

Και τώρα σηκώθηκαν, με μετρημένο βήμα,
σαν στρατιώτες στη λαμπρή πεδιάδα.

Τώρα οδήγημένες στη μιμητική μάχη
(μια ηρώιδα επικεφαλής σε κάθε ομάδα),
χτυπούσαν λόγχη με λόγχη και σπαθί με ασπίδα:
Ενώ ακόμα, μέσα από κάθε διαφορετικό κατόρθωμα,
Οι φωνές τους σε ακουγονταν σε αντίθεση με γλυκό ηχο
Με μερικές άλλες σε βαθείς, αλλά μαλακούς ήχους
Από τα χείλη ηλικιωμένων γονιών τριγύρω,
που χαμογελούσαν βλέποντας το παιχνίδι των παιδιών τους -
Έτσι τραγούδησαν το αρχαίο Πύρρειο Ασμα:

Α Σ Μ Α

"Υψώστε την ασπίδα - αδράξτε τη λόγχη -
Τώρα εδώ - τώρα εκεί -- υποχωρείστε-- προχωρείτε»!"

Σ' αυτούς τους ήχους χόρευε ο νέος πολεμιστής
στις ευτυχισμένες μέρες που η Ελλάδα ήταν ελεύθερη.
Όταν η νεολαία της Σπάρτης, ακόμα και στην ώρα της χαράς,
Έτσι μάθαιναν τα βήματα τους στον πόλεμο και τη νίκη.
"Υψώστε την ασπίδα - αδράξτε τη λόγχη -
"Τώρα εδώ - τώρα εκεί – υποχωρείστε -- προχωρείτε»!"
Αυτός ήταν ο χορός των πολεμιστών της Σπάρτης.
"Πιάστε το σπαθί προτάχτε την ασπίδα -
"Επίθεση - Αμυνα – κάντε τα όλα εκτός από παράδοση."

Έτσι έκαναν οι γιοι σου, Ελλάδα, μια ένδοξη νύχτα,
Χορεύαν κατω από το φεγγάρι μέχρι που περα από την θάλασσα
το πρωινό εκείνο με το αθάνατο φως
Θα πέθαιναν ηρωικά για σένα και την Λευτεριά! [11]
"Υψώστε το σπαθί - αδράξτε τη λόγχη -
Τώρα εδώ - τώρα εκεί – προχωρείτε - υποχωρείστε!"
Αυτός ήταν ο χορός των Σπαρτιάτων ήρωων.

Μόλις είχαν τελειώσει αυτό το στρατιωτικό τραγούδι
Όταν, ακουμπώντας δίπλα τα ελαφρα τους δόρατα
Οι μαχητές, σε άτακτες αράδες, όλοι ξαπλώνουν εξαντλημένοι
με κομμενη την αναπνοή από τη μύγα του πολεμικού πεδίου.
Και κάτω από τις γεματες τριαντάφυλλα πλαγιές,
Όπως και οι ρόδινες μαχήτριες της Θράκης,
αναπαύονται στο ηλιοβασίλεμα μετά από το κυνηγι.

"Γλυκά Κορίτσια!" είπε ένας ηλικιωμένος άντρας -
που κι' εκείνος είχε αγωνιστεί και τραυματιστεί,

Και τώρα με συναισθήματα μισή απόλαυση,
και μισή θλίψη, παρακολουθούσε το μιμητικό τους αγώνα--
" Γλυκά Κορίτσια, που με τον πόλεμο μπορείτε να παίζετε -
"όπως η Αγάπη με το κράνος του Άρη ντυμένη,
όταν στην παιδική της αθωότητά,
ευχαριστημένη με τη σκιά που φέρνει το κράνος,
δεν σκέφτεται το αίμα που από εκεί
τρέχει στα χιονισμένα φτερά της.
"Αλήθεια είναι, οι νεαρές πατριώτισες κοπελες,
αν ο βραχίονας της Τιμής εξακολουθεί να κερδίζει το χτύπημα,
αν η τύχη, έλαμπε σε δίκαιες λεπίδες, και αν
ο πόλεμος ήταν ένα παιχνίδι για να παίζουν οι θεοί!
αλλά, όχι δυστυχώς! - ακούστε έναν
που έχει μελετήσει τις τύχες των γενναίων
ακούστε _με_, σε θλιβερό τραγουδάκι και πείτε
"Ποιά δόξα περιμένει τον τάφο του πατριώτη."

Part 14.   A Σ Μ Α

Όπως και στην ακτή, στο τέλος της μέρας,
ένας νικημένος αρχηγός που ξεψυχώντας
πάνω στην άμμο με σπασμένο ξίφος,
χάραξε τον αποχαιρετισμό του στον κόσμο.
Και εκεί, η τελευταία μισοτελειωμένη του λέξη
που πεθαίνοντας έγραψε ήταν "ΛΕΥΤΕΡΙΑ!"

Τη νύχτα ένα θαλασσοπούλι έκραξε τον πενθιμο ύμνο
αυτού που έπεσε για την Λευτεριά.
Οι λέξεις που έγραψε, πριν πέσει το βράδυ,
σβύστηκαν από την άγρια θάλασσα
Λοιπόν, υμνείστε παντού τον Σκοπό και το Όνομα
εκείνου που πεθαίνει για την Λευτεριά!

Αυτό τον έπαινο σε χαμηλά χειροκροτήματα
ένα γοητευμένο, αλλά δειλό ακροατήριο αποδίδει,
αυτό τον ψιθυρο που τραβάει ο αρχιτραγουδιστής
από καρδιές που αισθάνονται, αλλά διστάζουν να επαινέσουν,
ακολούθησε αυτό το τραγούδι και άφησε μια παύση
από σιωπή μετά από αυτό, που κρεμόταν
όπως ένα σταθερό ξόρκι σε κάθε γλώσσα.

Στο τέλος ένας χαμηλός και ζοφερό ήχος

ακούστηκε από μια ομάδα που ήταν γύρω
από μια ντροπαλή κοπέλα που σηκώθηκε για να κρύψει
το κοκκίνισμα στα μάγουλά της, ενώ το λαούτο που προσπάθησε -
σαν τα ρόδα που συγκεντρώνονται γύρω από το πέπλο
το τραγούδι κάποιου μικρού αηδονιού,
που το τρεμουλιστο κελάηδημα κρύβεται
πίσω από πυκνές φυλωσιές, κι' αυτό μένει αόρατο.
Κι ενώ η φωνή αυτή τονώνει περισσότερο
από αίσθηση παρά από αδυναμία,
ήρθε με μια πιο δυνατή γλυκύτητα
για το προσεκτικό αυτί, ακούστηκε αυτός ο σκοπός:

Α Σ Μ Α

Είδα από κείνη τη σιωπηλή σπηλιά, [12]
δύο κρήνες που τρέχουν δίπλα-δίπλα,
που η μία ήταν το διαυγές κύμα της Μνήμης,
και η άλλη η κρύα παλίρροια της Λήθης.
"Ω αγαπη!" είπα εγώ, απερίσκεπτα,
καθώς ήπια βαθιά το νερό της Λήθης,
"Ας ξεχαστούν σαν ένα λησμονημένο όνειρο!"
όλες μου οι θλίψεις σ' αυτή την πλημμύρα

Αλλά ποιος θα μπορούσε ν'αντέξει αυτό το θλιβερό κενό
όπου χάθηκε η χαρά καθώς και ο πόνος;
Γρήγορα από την κρήνη της Μνήμης ήπια.
Και έφερε το παρελθόν όλο πίσω ξανά.
Και είπα, "Ω Αγάπη! Όποια και να'ναι η μοίρα μου,
άφησε ακόμα αυτή την ψυχή να είναι αληθινή -
αντί να έχω ξεχάσει μια στιγμή ευδαιμονίας,
ας θυμάμαι και όλους τους πόνους μου!"

Η παρέα που στάθηκε γύρω για να σκιάσει
τα κοκκινισμένα μαγουλά της ντροπαλής κοπέλας,
είχε σιγά σιγά όπως τόφερε το τραγούδι
πιο έντονα προς τα εμπρός,
όπως ένα όμορφο όστρακο που ανοίγει για να δείξει
το ομορφότερο μαργαριτάρι που κρύβει μέσα.
Γιατί ήταν ένα τέτοιο πλάσμα, φωτεινό και
ευαίσθητο όπως αυτά τα λουλούδια της ημέρας,
που όσο ζούνε φτιάχνουν φως
και γλύκα που άλλα θέλουν ώρες.

Τόσο πλούσια είχε μεγαλώσει

η μελωδία της φωνής της πού ο τόνος της
παίρνοντας νέο θάρρος, όπως βρήκε
ενθάρρυνση σε κάθε γύρο των συντρόφων της-
Κί έτσι, πριν η χαμοβλεπούσα κοπέλα
προλάβει ν' αφήσει κάτω το λαούτο της,
"Ένα άλλο τραγούδι", αναφώνησαν όλα τα χείλη,
Κί ο καθένας φώναζε το τραγούδι πού αυτός αγαπούσε.
Και κείνη κοκκινίζοντας καθώς τα δάχτυλά της έτρεχαν
πάνω στις γλυκές χορδές άρχισε έτσι:

A Σ Μ Α

Ω, Μνήμη, πόσο ψυχρά
ζωγραφίζεις τις χαρές που πέρασαν:
σαν τα ουράνια τόξα οι εικόνες σου,
αλλά θλιβερά λάμπουν και πεθαίνουν.
Ή αν έχεις κρατήσει μερικές αποχρώσεις
πού οι προηγούμενες μέρες θυμούνται,
καθώς κάθε γραμμή που την κλαίς,
τα δάκρυα σου τα σβήνουν όλα.

Αλλά, Μνήμη, στ' αληθινα
έχεις ζωγραφίσει τη θλίψη που έχει περάσει.
Τα χρώματα της Χαράς είναι φευγαλέα,
αλλά αυτά της Θλίψης διαρκούν.
Και, ενώ φέρνεις μπροστά μας
σκοτεινές εικόνες θλιβερού παρελθόντος,
της ζωής μας η νυχτα κλείνει πάνω μας,
αλλά την κάνεις ακόμα πιο σκοτεινή.

Έτσι πέρασαν οι ώρες κάτω από το φεγγάρι,
σ' αυτό το όμορφο ξέφωτο, και έτσι με το τραγούδι
και με μαγεμένους ήχους - όχι όπως έπαιζαν
οι τυμπανιστές της Όσσας,
για να διώξουν την έκλειψη της σελήνης, [13]
αλλά μαλακό και ιερό - χαροποίησε
κάθε κοπέλας την καρδιά για λίγο,
Και μετάρεψε την Θλίψη σε ένα χαμόγελο.

Όχι μακριά από αυτό το μοναχικό μέρος,
στην ακροθαλασσιά βρισκόταν ένα ερείπιο
ένα λείψανο της εξαφανισμένης φυλής,
πού κάποτε εκείνη την αφρώδη πλημμύρα,
όταν η ωραία Ιουλής [14] με το φως

από το χρυσό ηλιοβασίλεμα βλέποντας
τους ναυτικούς που πλέαν σ'αυτη τη θάλασσα,
ορθώθηκε σαν πόλη από χρυσόλιθο
καλεσμένη από το κύμα δια μαγείας

Part15

Αυτό το ερείπιο - τώρα από βάρβαρα χέρια
μολυσμένο σαν μια μπογιατισμενη παράγκα
εκεί όπου κάποτε σκόταν η υπέροχη κολόνα
αναποδογυρισμένη στο φυλλώδες κεφάλι της -
στεκοταν, όπως λένε, σε παλιές εποχές
το σπιτι εκείνου του αοιδού, του οποίου το τραγούδι
θα μπορούσε να λιώσει σε δάκρυα την πρύμνη και το κρύο,
και να λυπήσει στο μέσον της χαράς του τον ξακουστό -
Σιμωνίδη (15) του οποίου η φήμη από περασμενα χρόνια
και παλιές εποχές ακόμα κρατιέται λαμπρη -
Όπως και ο Έσπερος, ένα αστέρι δακρύων!

Ήταν εδώ τώρα - για να πιάσουν μια θέα
από τα άσπρα νερά όπως παίζουν
σιωπηλά στο φως. - Μερικά
από τα πιο ανήσυχα κορίτσια ξέφυγαν,
ενώ άλλα θα παραμείνουν μέσα στο άρωμα
από αναριχώμενα φυτά που ευωδιάζουν
τους ερειπωμένους τοίχους, ενώ άλλες πήγαν
μαζεύοντας ότι λουλούδια ανθίζουν

στο μοναχικό και γεμάτο φύλλα χώρο,
όπου υπήρχαν κάποτε επιχρυσωμένοι θάλαμοι.
Ή, γυρνώντας λυπημενες προς τη θάλασσα,
εστειλαν πάνω από το κύμα ένα πικρό στεναγμό
σε κάποιο γενναίο πρωταγωνιστή της Λευτεριάς -
αναλογίζοντας, πόσο κρύος μπορεί να είναι ο τόπος
την ησυχη ώρα εκείνη της αιωνιας του ανάπαυσης!

Στο μεταξύ ακούστηκε από τα σκοτεινά ερείπια
ο ήχος ενός τραγουδιού - μια αδύναμη μελωδία,
σαν να υπάρχει κάποια ηχώ ανάμεσα
σ' αυτές τις αίθουσες του τραγουδιστή που ηταν
σε μακρύ ύπνο, μουρμουριζόταν ξανά στη ζωή.

Αλλά, όχι - οι νύμφες γνώριζαν καλά τον τόνο -
Μια κοπέλα σαν κι'αυτές, που αγαπούσε,
όπως το νυχτερινό πουλί, τραγουδά μόνο του.

Είχε πλανηθεί βαθειά μέσα στα ερείπια αυτά,
κ' εκεί, με όλες τις άλλες σκέψεις ξεχασμένες,
κελαιδούσε, με μοναδική απόλαυση,
ένα τραγούδι που σε αυτό ακριβώς το μέρος,
ο αγαπημένος της τραγούδησε μια φεγγαριατική νυχτιά.

A Σ Μ Α

Αχ! που είναι, ποιό άκουσαν, σε περασμένες ώρες,
Τη φωνή του τραγουδιού σ' αυτές τις παραμελημένες σκιάδες;
Έχουν φύγει - όλοι έχουν φύγει!

Ο νέος που είπε τον πόνο του με τέτοιο γλυκό τόνο
που όλοι όσοι τον άκουγαν νιώθαν τον πόνο του σαν νάναι δικός τους -
έχει φύγει - έχει φύγει!

Και εκείνη που ενώ αυτός τραγουδούσε καθόταν ακούγοντας
και σκεφτόταν ότι μελωδίες σαν κι αυτές ήταν γλυκές για να σβύσεις -
Έφυγε - και αυτή έχει φύγει!

Είναι λοιπόν στο μέλλον ώρες που θα πει κάποιος αιδός
Από εκείνη που ακούει και εκείνος που τραγουδά αυτό το τραγούδι
Έχουν φύγει - και οι δυό έχουν φύγει!

Το φεγγάρι ήταν τώρα, από την απότομη κάμψη του ουρανού,
έτοιμη για να βουτήξει την ασημένια της υδρία
μέσα στο φωτεινό και σιωπηλό βαθος
Και οι νεαρές κοπέλες, στον γυρισμό τους
από τα ρομαντικά ερείπια βρηκαν
τις άλλες φιληνάδες τους παραταγμένες γύρω από
την ιερή Άνοιξη, έτοιμη να συντονιστεί
με τον ύμνο του χωρισμού [16] πριν το φεγγάρι βυθιστεί
σε εκείνη τη όμορφη Κρήνη στην οποία το ρέμα
οι καρδιές τους είχαν πλέξει τόσα όνειρα.

Ποιος δεν έχει διαβάσει τις ιστορίες που λένε
για το ιερό Πηγάδι της παλιάς Ελευσίνας,
ή έχει ακούσει αυτά που τα θρυλικά τραγούδια περιγράφουν
για τη Σύρο και την ιερή Πηγή της, [17]
που τα νερά ξεχύνονται από το σκληρό βράχο
στις αγκαλιές των ζωντανών λουλουδιών,
όπου οι χωριατοπούλες αγαπούν να μαζεύονται
τις καλοκαιρινές νύχτες και τις Ώρες
που χέρι με χέρι σε αρμονικό χορό και τραγούδι,

γοητεύουν την ήσυχη νύχτα μαζί.
Ενώ οι ιεροί προσκυνητές στο δρόμο τους
για το νησάκι της Δήλου σταματούν κοιτάζοντας,
μαγευμένοι με μια σκηνή τόσο χαρούμενη,
και δεν ψάχνουν για τις βάρκες τους μέχρι αργά το πρωί.

Τέτοια ήταν η σκηνή σ' αυτό το υπέροχο ξέφωτο
και οι τυχεροί κάτοικοι που τώρα εμφανίζονται.
καθώς τριγύρω από την κρήνη ενωμένοι σε κύκλο
αυτοί πηγαινουν σε ρυθμό αργό και ελαφρύ
κι' έτσι σε αυτή τη μαγεμένη Άνοιξη
κελαιδούν το αποχαιρετιστήριο τους για τη νύχτα:

A Σ Μ Α

Εδώ, ενώ το φως του φεγγαριού σβήνει
και πεφτει σε αυτό το βρώμικο χείλος,
ας τραγουδήσουμε τον Ύμνο της Κρήνης μας,
Παρθένες της Τζιάς!
Τίποτα εκτός από την ένταση της Μουσικής,
όταν οι ερωτευμενοι χωρίζουν με πόνο,
δεν τον ελατώνει μέχρι να αγαπηθούν και πάλι,
Ω, Κορίτσια της Τζιάς!

Λαμπρή Κρήνη τόσο καθαρή και κρύα
γύρω από την οποία οι νύφες του παλιού καιρού
στάθηκαν με τις χρυσές τους κοτσίδες,
Κρήνη της Τζιάς!
ούτε ακόμα η Κασταλία,
Φημισμένη αν και το ρυάκι της είναι,
Μουρμουρίζει ή λάμπει σαν εσένα,
Ω, πηγή της Τζιάς!

Εσύ, ενώ τραγουδάμε τον ύμνο μας,
η ασημένια σου φωνή θα φέρει,
απαντώντας, απαντώντας,
γλυκιά πηγή της Τζιάς!
Για όλα τα ρυάκια που τρέχουν
με αφρούς κάτω απ' το φεγγάρι ή τον ήλιο
εσύ είσαι η πιο όμορφη,
Φωτεινή πηγή της Τζιάς!

Τώρα, από εκείνα τα αστέρια που βλέπουν
πάνω από την απέραντη έκταση του ουρανού

κυματίζουμε τον χαρούμενο χορό μας,
κόρες της Τζιάς!
Όπως σε προηγούμενες μέρες
χορεύανε κάτω από τις ακτίνες της Αρτέμιδας
όπου ο Ευρώτας ελίσσεται,
Παρθένες της Τζιάς!

Αλλά όταν τα χαρούμενα πόδια
Καρδιές χωρίς κτύπημα νικάνε,
Πέστε, μπορεί ο χορός να είναι γλυκός;
Παρθένες της Τζιάς!
Όχι, εκτός από την ένταση της Μουσικής,
Όταν οι εραστές χωρίζουν με πόνο,
δεν τον ελατώνει μέχρι να αγαπηθούν και πάλι,
Ω, Παρθένες της Τζιάς!

[Το τέλος της Πρώτης Βραδιάς]

ΒΡΑΔΥΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Δεύτερο Βράδυ

Α Σ Μ Α

Όταν οι βραδινές σκιές πέφτουν
πάνω από τον ηλιόλουστο ύπνο του Ωκεανού,
στις καρδιές των προσκυνητών που ανακαλούν
το σπίτι τους πέρα από τα βαθιά νερά.
Όταν η ανάπαυση πάνω σ' όλους κατεβαίνει
οι ακτές με χαρά χαμογελούν,
και τα λαούτα με τις μελωδίες τους αναμειγμένες
ακούγονται από το νησάκι σε νησάκι.
τότε, Δέσποινα, Αστέρι της Θάλασσας,
προσευχόμαστε, προσευχόμαστε σε σένα!

Η μεσημεριανή θύελλα πέρασε,
τώρα ο Ωκεανός δεν μοχθεί πια,
και τα φτερά των αλκυονίδων αιωρούνται
εκεί που πριν όλα μάχονταν.
Ω, έτσι μπορεί η ζωή κλείνοντας
την σύντομη θυελλώδη μέρα της
κάτω από το χαμόγελο του ουρανού που λάμπει
και διώχνει όλες τις καταιγίδες μακριά.
Έτσι, Δέσποινα, Αστέρι της Θάλασσας,
προσευχόμαστε, προσευχόμαστε σε σένα!

Πάνω στα νερά του Ελλήσποντου το φως έγινε αμυδρό
όταν οι τελευταίοι ήχοι αυτού του γλυκού ύμνου
απλώθηκαν κατά μήκος της κυανής παλίρροιας.
Απλώθηκαν στο φως σαν ο τόπος
να είχε πλεχτεί με την ξεθωριασμένη ακτίνα του ηλιοβασιλέματος
και φως και τραγούδι σβήσανε μαζί.
Ήταν τόσο μαλακός ο αέρας της βραδιάς, που είχε ανασάνει
αυτή η χορωδία των νεανικών φωνών, πού έμοιαζε
με μια αρμονία με πολύ-συνδεδεμένα κομμάτια.
Έτσι σκάφη στη θάλασσα που πριν βιάζονταν
σταμάτησαν, όταν έφθασαν σ' αυτή την παραμυθένια ακρογιαλιά
και έμειναν εκεί μέχρι να τελειώσει η μουσική.

Από εκείνες τις κοπέλες που συναντήθηκαν για να γλεντήσουν
με τραγούδι και χορό αυτές τις βραδινές ώρες,
πολύ πιο ευχαριστημένες τώρα κτυπούν οι καρδιές τους
από τότε που στόλιζαν αυτές τις συστάδες.
Επειδή ακούσματα από χαρούμενους ήχους είχαν έλθει
στα ξημερώματα από τα μακρινά νησιά.

Γεγονότα όπως η ανάσα ζωής σε μερικούς
πως οι νέοι της Ζέας θα γύριζαν σύντομα σπίτι τους,
φορώντας στέμμα με το φως από το χαμόγελο της Νίκης
για να πάρουν τις πιο λαμπρές διακρίσεις
που ταιριάζουν σε υψηλές, ηρωικές πράξεις.
Όταν τα ευγενικά μάτια που σπάνια δακρύζουν,
θα μπορούσαν να εντοπίσουν το μονοπάτι του πολεμιστή που φεύγει,
θα λάμπουν σαν ένα μουντό πρωινό που καθαρίζει,
όταν φανεί ο ήλιος που έλειπε για πολύ,
θα λάμπουν με ευδαιμονία για να τον υποδεχτούν πίσω.

Πόσο άστατο παραμένει το νεανικό στήθος!
Πιο πολύ του αρέσει η αλλαγή παρά το νεο φεγγάρι,
δεν υπήρχε καμία χαρά τόσο μοναδική,
αλλά η νεολαία θα έφευγε για πιο καινούργιες σύντομα.
Αυτές οι νύμφες της Τζιάς αν και ήταν ο τόπος φωτεινός,
εκεί όπου πρωτόπαιξαν το βραδινό παιχνίδι
όπως πάντα έπεσε στις νεράιδας το μερίδιο
να ξεφύγουν από το μεσονυχτιάτικο φως,
είχαν τώρα ανταλλάξει εκείνη την προστατευμένη γωνιά
με ένα πλατύ ξέφωτο δίπλα στη θάλασσα.
Ένα γκαζόν που η απαλή έκταση του πράσινου
γύρισε στον δυτικό ήλιο χαμογελώντας
σαν και σε συνειδητή φωτεινή ομορφιά
του άρεσε να του δώσει φως για το φως.

Και δεν έγινε ποτέ ένα βράδυ πιο γαλήνιο
να κοιτάζει κάτω από τον ουρανό μιά πιο όμορφη σκηνή.
Ήρεμη ήταν η πλημμύρα, ενώ
πάνω απ' το γαλάζιο λαμπερό στοιχείο
ελαφριές βάρκες έφυγαν σαν με νεράιδας πόδια
που δεν ανακάτωσαν τα ήρεμα νερά.
Μερικές, που πριν πέσει το λυκόφως στο ανήσυχο κύμα
Με το μεγάλο πανί (ιστίον) φουσκωμένο
είχαν ξεκινήσει από την ακτή της Αττικής,
ή το κοντινό νησί της Εύβοιας.

Μερικές βάρκες από την Ύδρα που είχαν κρυφτεί
όλη την ημέρα σε βαθιές σπηλιές κάτω από τα βράχια
με τις κολώνες του Σούνιου, και πάνω από τα κύματα
τώρα ξεπέταξαν τα γρήγορα σαν βέλη σκάφη τους.
Αλίμονο για το σκάφος, όσο γοργό και να'ναι, που θα
συναντήσει αυτά τα θαλασσινά γεράκια στην πορεία του,
φορτωμένο με χυμό από κλήματα της Λέσβου,
ή πλούσια σμυρίδα από τα ορυχεία της Νάξου.
Γιατί δεν είναι πιο σίγουρο, όταν φεύγουν οι κουκουβάγιες

πάνω από τις σκοτεινές χαράδρες της Πεντέλης,
το νυχτερινό γεράκι σηματοδοτεί το θήραμά του πρώτα,
ή τις αρπάζει γιατί είναι γρηγορότερο.

Και τι φεγγάρι φωτίζει τώρα το ξέφωτο
όπου συναντιούνται αυτές οι νεαρές νύμφες των νησιών!
Ολο-στρόγκυλο, αλλά αγνό
σαν καμιά σκιά να μην είχε ακόμα αγγίξει
την παρθενική του λάμψη
και πρόσφατα φωτεινό, σαν να φτιάχτηκε μόλις τώρα
από της Αγάπης τα ίδια της τα χέρια με νεογέννητο φως
κλεμμένο από το αστέρι της μάνας του απόψε.

.....

Σε ένα τολμηρό βράχο που πέρα από την πλημμύρα
ξεπεταγμένο από το ομαλό ξέφωτο στέκοταν εκεί
ένα παρεκκλήσι μπροστά βλέποντας τη θάλασσα,
χτισμένο στα χρόνια τα παλιά,
όπου κάθε βράδυ το σήμα του ναυτικού
όταν τα κύματα ανέβαιναν ψηλά ή τα σύννεφα ήταν μαύρα,
ένα καντήλι αφιερωμένο σε κάποιον Άγιο
έριχνε πάνω στο κύμα την αχνή του λάμψη.
Φέρνοντας στεναγμό στους κουρασμένους άντρες
και προσευχή στον ουρανό καθώς περνούσαν.

Ήταν εκεί, γύρω από το πέτρινο ξωκλήσι
μια ομάδα από κορίτσια με τους γονιούς τους
που είχαν σταθεί για να θαυμάσουν την Δύση,
κ' όπως το φως έπεφτε πάνω στις λύρες τους
τραγούδησαν στη Βασίλισσα-Αστέρι της Θάλασσας
Αυτή την απαλή και ιερή μελωδία.

Αλλά ελαφρότερες σκέψεις και πιο ελαφρό τραγούδι
τώρα τραβά την προσοχή τους για τις επόμενες ώρες.
Για σημάδια όπου τα βότανα απλώνονται στρωτά,
εκεί πέρα ένα περίπτερο με βαριές κουρτίνες
με μεταξωτές πτυχωσεις, που από μέσα, λαμπερά μάτια
από ώρα με ώρα φαίνεται να κρυφοκοιτάζουν.
Ενώ φώτα που αναβοσβήνουν πέρα-δώθε
κάτω από εκείνα τα πέπλα όπως τα μετέωρα πηγαίνουν,
λένε για κάποια ξόρκια στην δουλειά και κρατούν
νέες με φαντασίες αλυσσοδεμένες σε σιωπηλή αγωνία,
παρακολουθώντας τι άλλο μπορεί να λάμψει μετά από εκεί,
ούτε για πολύ καιρό η παύση πριν αόρατα χέρια

σύρουν προς τα πίσω αυτή τη μυστική κουρτίνα,
και όλα αυτά που τελευταία φαινόντουσαν πριν
σαν αμφίβολες εικόνες, τώρα ολοφάνερα γίναν.
*****

Μέρος 22 ***** ****

Ήταν μια εικόνα από τις παλιές εποχές
της δοξασμένης Ελλάδας, πριν υπήρχαν ακόμα αυτές οι ακτίνες
της πλούσιας, αθάνατης Διάνοιας ήταν δικές της
και που έκανε την ανθρωπότητα πιστούς της λάτρεις.
Ενώ ακόμα τα τοπία της έλαμψαν με τη δόξα που δανείστηκε
μόνο από τον ουρανό κί'ας μην τραγουδήθηκαν.
Ούτε κανένας ναός δεν κτίστηκε στους άγνωστους λόφους της,
Ούτε η Μούσα αποθανατίζει τα ρυάκια της.
Ούτε γνώριζαν εκτός από τη σιωπηλή ποίηση
για τον ήλιο και τα αστέρια και τη λαμπερή θάλασσα
που φώτιζαν αυτή τη γη των αιδών (βάρδων) του μέλλοντος.
Ενώ, προφητική της χαρισματικής φυλής,
που όμως μακάρια θα κοσμούσε τόσο πολύ,
η Φύση φρόντισε να στολίζει τον τόπο
όπου έμελλε να γεννηθεί η ένδοξη Τέχνη.

Αυτή ήταν η σκηνή που μιμείται (θεατρική) σκηνή
της Αθήνας με τους λόφους της να απεικονίζουν
την Αθήνας στην πρώτη της, νεανική ηλικία.
Πριν ακόμα, η απλή βιολετί πλεξούδα, [18]
που την κοσμούσε τότε, είχε φωτίσει
την δόξα του πιο πολύτιμου στέμματος της γης.
Παρόλο που κανείς δεν το είχε ακόμα ονειρευτεί,
οι σπόροι της Τέχνης κοιμόταν μέσα στο μάρμαρο, -
κοιμόταν βαθιά μέχρι να τους οδηγήσει ο Πάνσοφος
να κανουν όλα, εκτός από τη Ζωή, σε σχήματα θεϊκά.
Μέχρι το θεοποιημένο λατομείο ελαμψε
και όλος ο Όλυμπος έγινε πέτρινος!

Εκεί σε πρώτο πλάνο της σκηνής αυτής,
Σε μια μαλακή ξαπλώστρα ζωντανής πρασινάδας
καθόταν μια νεαρή κοπέλα με την αγκαλιά της γεμάτη
από πρόσφατα κομμένα λουλούδια.
Έσκυψε με χάρη και πρόθεση να διαλεξει
ολα όσα ήταν εκεί με τις πιο πλούσιες αποχρώσεις,
για να φτιαξει ένα στεφάνι, έτσι όπως το μάτι
του νεαρου αγαπημενου της, που στεκοταν εκει κοντά
με παλέτα που ανακάτευε φρέσκια για να διορθώσει
τις αποχρώσεις του Ουράνιου Τόξου ζωγραφικής.

Το στεφάνι τελείωσε. Η νεαρή κοπέλα ύψωσε
τα μάτια της που μιλούν στα δικά του, ενώ αυτός -
κοίταζε τώρα όχι στα λουλούδια,
αλλά σε αυτή τη μαγεία του λαμπρού της βλέμματος.
Ενώ, γρήγορα, σαν και στη συνέχεια στη σκέψη
Όπως το φως είχε φτάσει στην ψυχή του, έπιασε
το μολύβι του ζεστό και αληθινό
Όπως η ίδια η ζωή, αυτή που η αγάπη σχεδίασε:
Και, καθώς το εκστατικό του έργο προχώρησε,
και κάθε εμπνευσμένο χαρακτηριστικό έλαμψε,
γλυκές φωνές μέσα στον αέρα του φεγγαριού
από χείλη σαν το φως του φεγγαριού φρέσκα και καθαρά
χαιρετούσαν έτσι το φωτεινό όνειρο που περνούσε εκεί,
και τραγούδησαν τη Γέννηση της Προσωπογραφίας. [19]

A Σ Μ Α

Όπως κάποτε μια ελληνοπούλα έπλεκε
τη γιρλάντα της μέσα στη σκιάδα του καλοκαιριού,
εκεί στάθηκε ένας νέος με μάτια αγάπης
παρακολουθώντας όπως έκοβε τα λουλούδια.
Ο νέος ήταν ειδικευμένος στην τέχνη της ζωγραφικής,
αλλά δεν είχε μελετήσει το φρύδι της γυναίκας,
ούτε ήξερε ποια μαγική απόχρωση η καρδιά
μπορεί να προσθέσει στη γοητεία της Φύσης μέχρι τώρα.

ΧΟΡΩΔΙΑ.

Ζήτη η αγάπη, που της χρωστάμε,
ότι είναι δίκαιο και φωτεινό εδώ κάτω.

Το χέρι του είχε απεικονίσει πολλά τριαντάφυλλα
και σκιαγράφησε τις ακτίνες που φωτίζουν το ρυάκι.
Αλλά τι ήταν αυτά, ή τι ήταν εκείνα
για το κοκκίνισμα και για την εμφάνιση της γυναίκας;
"Ω, αν υπάρχει τέτοια μαγική δύναμη,
αυτό, αυτό," φώναξε, "είναι όλη μου η προσευχή,
να ζωγραφίσω αυτό το ζωντανό φως που βλέπω
και να ορίσω την ψυχή που λάμπει εκεί μέσα."

Η προσευχή του αμέσως, μόλις πήρε ανάσα, εισακούστηκε.
Η παλέτα του που την άγγιξε η Αγάπη πήρε φωτιά
και η Ζωγραφική είδε τα χρώματα που μεταφέρθηκαν
από άψυχα λουλούδια σε γυναικεία μορφή.
Ακόμα και από την απόχρωση σε απόχρωση που έκλειψε,
ο ταιριαστός σχεδιασμός έλαμψε περισσότερο,

και υπήρχε τώρα μια ζωή, μια ψυχή,
εκεί όπου πριν λίγο, χρώματα λάμπανε μόνο.

Μετά, τα γαρίφαλα έμαθαν πρώτα να μιλούν
και τα κρίνα πήραν ζωή.
Ενώ κάλυψαν το μάγουλο της νέας κοπέλας
φρέσκα τριαντάφυλλα πέσαν σε σκέψη.
Μετά οι υάκινθοι άπλωσαν τις πιο σκούρες βαφές τους
πάνω στις μπούκλες της Καλλονής.
Και οι βιολέτες μεταμορφομένες σε μάτια
βύθισαν μια ψυχή μέσα στο μπλε τους χρώμα.

ΧΟΡΩΔΙΑ.

Ζήτω η αγάπη, που της χρωστάμε,
ότι είναι δίκαιο και φωτεινό εδώ κάτω.
Το Τραγούδι ήταν ψυχρό και ο Πίνακας θολός
Μέχρι που το Τραγούδι και ο Πίνακας μάθαν απ' αυτόν. ***
***** . ****

Μέρος 23 ***** ****

Μόλις η σκηνή είχε κλείσει, μια ζητωκραυγή
με απαλές φωνές από γέρους και νέους
σηκώθηκε από τους ακροατές που στάθηκαν να ακούσουν
αυτή την παλιά ιστορία που τραγουδήθηκε τόσο ωραία.
Και ενώ κάποιες κοπέλες βιάζονται να πουν
Στους συνεργάτες αυτής της μαγευτικής παράστασης
πόσο στολισμένο με επαίνους το έργο τους άξιζε
κρυμένο πίσω από της κουρτίνας τη σκηνή,
οι υπόλοιποι σε χαρούμενη συζήτηση στράφηκαν -
μιλώντας για την αρχαία ερωτική ιστορία
μερικοί από τους ελαιώνες που περιφράζουν το ξέφωτο,
μερικοί από το παρεκκλήσι που είναι στην ακτή,
για να δούνε τι φώτα ήταν ακόμα στη θάλασσα,
και να αναλογίζονται σιωπηλά τους απόντες.

Αλλά σύντομα αυτή η κλήση γνωστή τόσο καλά
σε κιόσκια και αίθουσες στις χώρες της Ανατολής,
εκείνος ο ήχος πιο σίγουρος από το γκονγκ ή την καμπάνα
που διατάζει ερωτευμένους και σκλάβους, -
το χτύπημα των χεριών από νέες γυναίκες,
καλεί πίσω τις ομάδες από τους βράχους και τα χωράφια
για να δούνε κάποια νέα σκηνή που αποκαλύπτεται.
Και γρήγορες και πρόθυμες κάτω από τις πλαγιές
με τα πράσινα λιβάδια όπως οι αντιλόπες
όταν στη δίψα τους ακούν τον ήχο
από τα μακρινά ρυάκια, και πηδάνε.

Πολύ διαφορετική τώρα η σκηνή - ένας αμμόλοφος
από την έρημο της Λιβύης, κατ'άπ'το φως του φεγγαριού.
ένα αρχαίο πηγάδι, στο οποίο εντοπίστηκαν
οι προειδοποιητικές λέξεις, για αυτούς που απρόσεκτοι
και άοπλοι βρέθηκαν εκεί, "Πιείτε και φύγετε!" [20]
Ενώ κρυμμένη από το νυχτερινό φως μια νεαρή καμήλα,
σαν μόλις απογαλακτίστηκε κοιμόταν με τα κουδούνια της,
όταν τελικά το αστέρι Canopus ανέτειλε. [21]

Τέτοια ήταν η αθόρυβη σκηνή του σπιτιού,
Ενώ πιο κοντά, ήταν ξαπλωμένος και κοιμόταν
κάτω από ένα άμορφο αντίσκηνο ένας νέος
που τα μάγουλα με την πορφυρή απόχρωση
και η κουκούλα του προσκυνητή μαρτυρούσαν
ότι είχε πάει στην κοιλάδα της Μέκκας:
Ευτυχισμένος με ευχάριστα όνειρα, ακόμα και τώρα
σκεφτόμενος την στιγμή που ονειρεύοταν από πολύ καιρό,
όταν στη γνωστή βεράντα του σπιτιού του
το χέρι του θα κρεμάσει το κλαδί της αλόης,
τρόπαιο του ολοκληρωμένου όρκου του. [22]

Αλλά σύντομα είναι το όνειρό του - γιατί τώρα
το εγερτήριο από τους αρχηγούς των στρατοπέδων,
"Δέστε τα φορτία σας", [23] ξυπνάει όλους
Τους βαριά κοιμισμένους στο караβάνι.
Και έτσι στο μεταξύ για να χαιρετήσει το αυτί
του νεαρού προσκυνητή καθώς ξυπνά,
ξεσπάει το τραγούδι ενός που παράμενε δίπλα
και είχε παρακολουθήσει χαμογελώντας τον ύπνο του.

Α Σ Μ Α

Σηκωθείτε και βαδίζετε! (εγέρθητε) Ο ήχος του κύμβαλου
ξυπνά όλο το στρατόπεδο, που είναι σε βαθύ ύπνο.
Γρηγορείτε! η ώρα της ανάπαυσης σας πέρασε.
Ένοπλοι κοιμισμένοι, επάνω, και επάνω!
Μακρύς και κουραστικός είναι ο δρόμος μας
πάνω στην καυτή άμμο σήμερα.
αλλά για τα πόδια του προσκυνητή
ακόμη και η διαδρομή στην έρημο είναι γλυκιά.

Όταν βρισκόμαστε στο μέσο της νύχτας,
κοιτάζοντας ψηλά το φως του ουρανού,
ακούγοντας τίποτε άλλο παρά τη φωνή του σκοπού
ψάλλοντας αγνά "ένας είναι ο Θεός!" [24]

Ω ποιες σκέψεις μας έρχονται τότε
από το μακρινό σπίτι του χωριού μας,
όπου αυτό άσμα όταν πέφτει το βράδυ
ακούγετε από όλους τους μιναρέδες.

Χαρείτε! - σύντομα οι σηματοφόρες φωτιές,
ανάβοντας στα ύψη της Ερυθράς θάλασσας,
ανάβοντας γρήγορα από άνθρωπο σε άνθρωπο,
θα χαιρετήσουν το ερχόμενο караβάνι μας: [25]
Σκεφτείτε τι ευλογημένη θα είναι αυτή η ώρα!
Να βλέπουμε πάλι το σπίτι μας,
και να ακούσουμε τα ονόματά μας ξανά
να ψιθυρίζονται από φωνές αγαπητές.

Έτσι, πέρασε μακριά το όνειρο της ερήμου,
φεύγοντας σαν τον άνθρωπο που ακούει αυτό το τραγούδι,
ούτε και η παύση μεταξύ, ούτε συγκίνησε
Το συγκινημένο πλήθος από αυτό το σημείο.
Παρόλο που εξακολουθεί να είναι ως συνήθως
Κυνηγός της χαράς που δεν ήλθε ακόμα ·
χαράς που δεν έχει σήμερα σπίτι,
αλλά χτίζει το σπιτάκι της σε σκηνές για να έρθει,
περπατώντας για πάντα σε ένα φως
που κυλάει από μέρη που δεν φαίνονται.

Αλλά βλέπε με βαθμιαία αυγή διακρίνει
ένα ορεινό βασίλειο, τραχύ όπως πάντα
υψωμένο στον ουρανό με τις κορυφές του γυμνές,
ή είπε να γη με φρενίτιδα υπερηφάνειας
Αυτή η φωλιά του γερανού της Ελευθερίας ήταν εκεί,
Πάρα πολύ ψηλά για το χέρι του κυρίου ή του βασιλιά
Για να καεί το φρύδι της, ή να αλυσοδέσω την πτέρυγα της.

Η γη της Μάνης - οι αρχαίοι λόφοι της,
κατοικία των νυμφών - τα αμέτρητα ρυάκια της
και χείμαρροι στην καθοδική τους πορεία
λάμποντας σαν ασημί μέσα από τη σκιά
από φλαμουριές και πεύκα της θάλασσας,
όλα με μια αλήθεια που απεικονίζεται τόσο φρέσκια
που θέλει μια πινελιά ζωής για να γίνει σαν
ένας κόσμος ζεστής πραγματικότητας.

Και τώρα φως περιβάλλει μια ομάδα
από βουνίσσιους, όλο χαμόγελο, να προχωρούν.
νύμφες με τους αγαπημένους τους χέρι-χέρι
ενωμένους στον χορό της Αριάδνης.

ενώ, εκτός από αυτό το gay throng,
ένας νεαρός τραγουδιστής με διάφορα τραγούδια
μιλά για τις αγάπες, τις χαρές, τα βάσανα
αυτών των αγρίων παιδιών πάνω στους λόφους.
Οι υπόλοιποι με τη σειρά ή άγριοι ή χαρούμενοι
καθώς ο πόλεμος ή ο αθλητισμός εμπνέει το τραγούδι
παρακολουθούν κάθε αλλαγή που ξυπνά τις χορδές
και κάνουν αυτό που τραγουδάει ο λυρίτης:

A Σ Μ Α

Δεν υπάρχει καλύτερη ζωή όπως του αρματωλού
το σπίτι του είναι κοντά στον ουρανό και
θρονιασμένος πάνω από αυτόν τον κόσμο
ακούει την μάχη σε απόσταση να σβύνει.
**Δεν υπάρχει καλύτερη ζωή όπως του αρματωλού
που (Παλάτι έχει το βουνό,
και σκέπασμα τον ουρανό, και σκέπασμα τον ουρανό.
Κι' ελπίδα το ντουφέκι το ντουφέκι,
κι' ελπίδα το ντουφέκι το ντουφέκι)**

ή αν ο ήχος από τα εχθρικά τύμπανα
σημαίνει "Ερχόμαστε - ερχόμαστε"
Κάθε βράχος που υψώνεται στον αέρα
δίνει την απάντηση, "Έλα αν τολμάς!"
Ενώ οι μέλισσες από το dell και dingle,
Ταχυδακτυλουργοί πολεμιστές σμίγουν,
Και η κραυγή τους "Ζήτω"! θα είναι,
"Ζήτω, στη Νίκη!"

Στη συνέχεια, όταν τελειώσει η ώρα της μάχης,
δείτε τον ευτυχισμένο εραστή του βουνού
με τη αγαπημένη του που σύντομα θα γίνει νύφη
καθισμένη ντροπαλά δίπλα του. (κοκκινίζοντας)
Κάθε δική του του αμφιβολία ξεχνιέται
μπρος στο ηλιόλουστο χαμόγελό της.
Ω, δεν υπάρχει καλύτερη ζωή όπως του αρματωλού
το σπίτι του είναι κοντά στον ουρανό
και θρονιασμένος πάνω από αυτόν τον κόσμο
ακούει την μάχη σε απόσταση να σβύνει
**Ω, δεν υπάρχει καλύτερη ζωή όπως του αρματωλού που,
Παλάτι έχει το βουνό, και σκέπασμα τον ουρανό,
και σκέπασμα τον ουρανό.
Κι' ελπίδα το ντουφέκι το ντουφέκι,
κι' ελπίδα το ντουφέκι το ντουφέκι)**

Ούτε μόνο έτσι, μέσα στις καλοκαιρινές λιακάδες

η γαλήνια ύπαρξή του περνάει χαρούμενα,
ακόμα και η χειμωνιάτικη μιζέρια
φέρνει σ' αυτόν χαρούμενες στιγμές.
Όταν με το τουφέκι πίσω του κρεμασμένο
παρακολουθεί το ζαρκάδι που ξεφυτρώνει,
και μακριά, πέρα από τους μακρινούς λόφους
φωνάζει δυνατά το χαρούμενο του "Ζήτω".

Τότε πόσο καλά όταν η νύχτα κλείνει,
Ξαπλωμένος κοντά στο αναμμένο τζάκι,
Στο υπνησικό τραγούδι του rebeck του, ?????????
Πεθαίνει την ώρα.
Ή προκαλείται από ματιές εύθυμη
Σε ένα χορευτικό κίνημα,
Μέχρι τελικά, κουρασμένος στην αλυσίδα του ύπνου,
Ονειρεύεται πάλι να χορεύει και να χορεύει,
Όνειρα, τα ονειρεύεται ξανά.
End of Part 23 ****

WARNING : PARTS #24 AND #25 THAT FOLLOW ARE UNEDITED GOOGLE
TRANSLATIONS.
THEY WILL BE REPLACED WITH THE EDITED VERSION SOON

Part 24
Μέρος 24 ***** 02-19

Όσο αργός αυτός ο τραγουδιστής στο κλείσιμο
Βυθισμένο ενώ τραγουδούσε σε υποτιθέμενη ανάπαυση,
Ακριβώς αυτοί των οποίων η μιμητική τέχνη
Ακολούθησε τις αλλαγές της θέσης του
Περιγράψτε την ηρεμία, το νεύμα, την αρχή,
Thro», η οποία ως αχνά έχασαν τη ζωή τους μακριά
Το λαούτο και η φωνή του, το παρελθόν,
Μέχρι που τελικά η φωνή και ο λαούταν. ???
Αλλά τώρα άλλο τραγούδι ήρθε ο'ερ
τρόμαξε τα αυτιά τους - το τραγούδι που με την πρώτη
Σαν επίσημα το τρύπημα του νυχτερινού ανέμου
Σε όλο το κύμα της θλιβερή έκρηξη,
Φαινόταν σαν φανταχτερό
Μερικά μοναδικά πνεύματα της θάλασσας,
Τραγουδώντας την αρχαία αύξηση του Helle
Η απαίτηση της Γενναίας και της Ελεύθερης.
Ξαφνικά εν μέσω της παύσης του παιχνιδιού
Οι αναπάντεχες νύμφες. και ως ήχος
Από την παράξενη αυτή μουσική,

Με το σιωπηλό ματιά γύρω ματιά,
Ζητώντας ο ένας τον άλλον τι μπορεί να γίνει
Η πηγή αυτής της θλιβερής minstrelsy;
Δεν μπορούν πλέον να αμφιβάλλουν, το τραγούδι
Προέρχεται από κάποιο νησί-φλοιού που τώρα
Εκπαιδεύει τα φωτεινά κύματα γρήγορα
Και σύντομα ίσως κάτω από το φρύδι
Από το βράχο του Αγίου θα πυροβολήσει το ποντίκι του.
Αμέσως όλοι με την καρδιά ότι αναστέναξε
«Η επιρροή του φόβου και της φαντασίας του Twixt,
Πετάξτε στο βράχο και δείτε από εκεί
Ένας πύργος με κόκκινη πλώρη προς τα γέρνει,
Ποιος σκιά καθώς σάρωσε το σπρέι
Διάσπαρτα τα φεγγάρι χαμογελά μακριά.
Μόλις οι ναυτικοί είδαν αυτό το πλήθος
Από το γκρεμό που βλέπει, νέους και ηλικιωμένους,
Ξαφνικά έκοψαν το πανί και το τραγούδι τους,
Και ενώ ο πύργος τους έτρεξε αχνά
Σχετικά με την αύξηση του φωτός, αυτά τα νέα έλεγαν:
'Twas από ένα νησί του θρηνού ονόματος,
Από το Missolonghi,
Sad Sad Missingonghi θλίψη ακόμα
Ο'ερ αυτόν, ο ευγενέστερος αστέρας της φήμης
Αυτό είναι το νεανικό δόξα ζωής της ζωής!
Και τώρα ήταν στο θρήνο τρόπο τους,
Περνώντας τις ειδήσεις μέσω των νησιών Helle, -
Ειδήσεις που θα θολώσει ακόμη ray Ελευθερίας
Και στενοχωριέστε μέσα νίκη της χαμόγελα.
Η ιστορία τους είπε έτσι και ακούστηκε με πόνο,
Διαδώστε πάλι τα πτερύγια του γαλλιότη. ???
Και καθώς προώθησε την ταχεία καριέρα της
Και πάλι αυτός ο Ύμνος αυξήθηκε στο αυτί -
"Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!"
Όπως πολλές φορές τραγούδησαν σε ηλικίες που πετούσαν
Από αυτόν, ο Αθηναίος, που θα ρίξει
Το αίμα ενός τύραννου έριξε το δικό του.

A Σ Μ Α

Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, αγαπητός Αρμοδιός, όχι.
Σου την ψυχή για να σφαίρες πάνω από εμάς έφυγαν
Το σαν ένα αστέρι κατοικεί στο κεφάλι
Ακόμα φωτίζει αυτόν τον κόσμο παρακάτω.
Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, πιο αγαπητούς Αρμοδίου, όχι.

Πάνω από τα νησιά του φωτός όπου οι ήρωες βαδίζουν
Και λουλούδια αιθέρια χτύπημα,
Το πνευματικό σου Πνεύμα τώρα οδηγείται,
Το χέλι σου με ζωογόνο ζωοτροφή
Ξεχνάει κάθε γεύση του αδερφού.
Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, αγαπητός Αρμοδιός, όχι.
Η μυρτιά γύρω από αυτό το falchion εξαπλωθεί
Το οποίο έπληξε το αθάνατο πλήγμα,
Καθ' όλη την ώρα με τα φύλλα αδέσποτα -
Η ελπίδα του πατριώτη, ο φόβος του τύραννου -
Το ιερό της στρογγυλής ελευθερίας θα αναπτυχθεί.
Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, πιο αγαπητούς Αρμοδίου, όχι.
Όπου οι καρδιές όπως σου έχουν σπάσει ή αιμορραγούν,
Ο Ταχ έσβησε τη ζωηρή λάμψη,
Η μνήμη τους ανάβει μια φλόγα,
Που ακόμα και από το στενό κρεβάτι
Από το θάνατο οι ράβδοι θα ρίξουν.
Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, πιο αγαπητούς Αρμοδίου, όχι.
Το όνομά σου, με τραγούδια που τραγούδησαν και είπαν,
Από την ηλικία στην ηλικία θα πάει,
Μακρύς όπως ο δρυός και ο κισσός συνέντευξη,
Καθώς οι μέλισσες θα στοιχειώνουν το κεφάλι του Υμηττού,
Ή τα νερά της Helle ρέουν.
Δεν είσαι νεκρός - δεν είσαι νεκρός!
Όχι, αγαπητός Αρμοδιός, όχι.

*****

'Mong εκείνοι που έμειναν ακούγοντας εκεί, - μεταξύ ???
Ακούγοντας με το αυτί και τα μάτια για όσο καιρό
Καθώς η ανάσα της νύχτας μπορούσε να τις φέρει
Ένα μούδιασμα αυτού του πένθιμου τραγουδιού, -
Λίγα υπήρχαν εκείνοι στους οποίους ο λαός
Είχε κάλεσε τα συναισθήματα πολύ λυπηρά
Για να περάσετε με το σύντομο στέλεχος μακριά,
Ή γυρίστε αμέσως σε θέμα πιο ευτυχής?
Και ποιος σε διάθεση ανυπόμονα να συναντήσει ???
Το ελαφρύ γέλιο του τρένου ευτυχίας, ???
Περιπλανήθηκε για να αναζητήσει κάθισμα σεληνόφως
Όπου μπορούν να ξεκουραστούν, αντίθετα γλυκιά,
Μέχρι να χαμογελάσουν τα χαμόγελα πρέπει να έρθουν και πάλι. ???
Και σπάνια έχει το μεσημέρι της νύχτας
Η θλίψη έδωσε περισσότερο καταπραϊντικό φως.
Από τη μια πλευρά στο σκοτεινό μπλε ουρανό
Μόνη και λαμπερή ήταν το μάτι

Από τον ίδιο τον Jone, ενώ από την άλλη
'Mong μικροσκοπικά αστέρια γύρω από την αστραφτερή, μεταξύ ??
Το νεαρό φεγγάρι, όπως η Ρωμαϊκή μητέρα
Μεταξύ των ζωντανών "κοσμημάτων" της δοκίμασε.
Τροχισμένο από τις υπέροχες σκηνές γύρω,
Μια σιωπηρή κοπέλα - εκείνη που,
Είχε ξέρει τι θα έπρεπε να δει
Οι δεσμοί με τους οποίους είχε κολλήσει η καρδιά της -
Εύπνισε τον ήχο, το τύμπανο ή το κύμβαλο του μαλακού του ταμπούρα;
Και στις αδύναμες συμφωνίες του τραγουδιέται:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Ήρεμος όπως κάτω από τα μάτια της μητέρας του
Στον ύπνο το χαμογελαστό βρέφος βρίσκεται,
Παρακολουθούμε έτσι όλα τα αστέρια της νύχτας
Υψηλό τοπίο κοιμάται στο φως.
Και ενώ η νυχτερινή αύρα πεθαίνει,
Όπως τα λείψανα κάποιου ξεθωριασμένου στελέχους,
Αγαπημένες φωνές, χάνονται για πολλούς την ημέρα,
Λοιπόν, ξαφνιάζει ξανά.
Ω νεολαία! Ω αγαπη! τα όνειρα που ρίχνουν
Μια τέτοια δόξα μια φορά - πού φύγατε;
Καθαρή ακτίνα φωτός που πέφτει στον ουρανό
Τέχνη που δείχνει σαν ραβδί ενός αγγέλου,
Σαν να καθοδηγεί σε σφαίρες που βρίσκονται
Σε αυτή τη φωτεινή θάλασσα πέρα από:
Ποιος ξέρει, αλλά σε κάποια φωτεινότερη βαθιά
Ακόμη και εκείνο το ήρεμο, φεγγαρόχρωμο κύριο,
Κάποια γη μπορεί να βρίσκεται εκεί που κλαίνε
Θα ξυπνήσει ξανά να χαμογελάσει!

*****

Με μάγουλα που είχαν ξανακερδίσει τη δύναμή τους
Και παίζουν χαμόγελα, - και κάθε φωτεινό μάτι
Όπως οι βιολέτες μετά το ντους του πρωινού
Το πιο φωτεινό για τα δάκρυα που πέρασαν,
Πίσω στη σκηνή, αυτά τα χαμόγελα πρέπει να χαρούν
Αυτές οι περιπλανώμενες νύμφες ακολουθούν την πορεία τους,
Και φτάστε στο σημείο με νέα αρπαγή
Ακριβώς όπως πέταξαν τα πέπλα
Και μια νέα έκρηξη οράματος για να δείτε.
Εκεί με τη δική της φωτεινή αττική πλημμύρα,
Η μπλε-μάτια Βασίλισσα της Σοφίας στάθηκε?
Όχι όπως ονειρεύεται τα όνειρα του φασκόμηλου,
Με το φρύδι αποκαλυπτόμενο, θεικό, σοβαρό?
Αλλά μαλακώνει όπως στις μπαρντές που ακτινοβολεί

Όταν φρέσκο από την υψηλή σφαίρα του Poesy
Μία μουσική που δεν είναι η δική της που φέρνει,
Και μέσω του πέπλου που φαντάζει η Fancy
Τα χαρακτηριστικά της πρύμνης τραγουδάει απαλά.
Αλλά ποιος είναι αυτός - αυτός ο αχινοί κοντά,
Με το φαύλο στα τριαντάφυλλα κρεμασμένα,
Ποιος φαίνεται απλά να πέσει από τον ουρανό,
Και στέκεται να προσέχει αυτή την κοπέλα με το μάτι
Τόσο γεμάτο σκέψεις για έναν τόσο νέο;
Αυτό το παιδί - αλλά, σιωπή! δώστε το αυτί σας,
Και έτσι με το τραγούδι η ιστορία θα ακούσεις:
Τέλος 24 *****

Μέρος 25 * * * * *

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Καθώς η Αγάπη ήταν μια παραμονή του καλοκαιριού,
Ποιος πρέπει να δει εκείνη την απαλή ώρα
Αλλά η νεαρή Minerva παίζει σοβαρά
Το φλάουτο της μέσα σε ένα λαβύρινθο.
Δεν χρειάζεται να πω, είναι η γνώμη της Αγάπης
Αυτός ο τάφος ή ο χαρούμενος, καλός ή άρρωστος,
Το σεξ όλα προσκυνήσουν στην κυριαρχία του,
Ως γυναίκα θα είναι ακόμα γυναίκα.
Αν και σπάνια έδωσε το αγόρι
Για να μάθει τα χαμόγελα ή τα αναστεναγμένα του,
Ο όμορφος Παλλάς το φαινόταν ακόμη
Η αγάπη ξεχάστηκε αρκετά ότι η υπηρέτρια ήταν σοφή.
Εκτός αυτού, ένας νεαρός από τον απαιτητικό του
Ήξερε καλά ότι με μια σκιερή αναλογία
Την ώρα του ηλιοβασιλέματος που μαθαίνει
Μια γυναίκα θα είναι ακόμα γυναίκα.
Το φλάουτο της επαίνεσε με όρους εκστατικό,
Επιθυμώντας να είναι χαζός, ούτε νοιαζόταν πόσο σύντομα.
Για τις σημειώσεις της Σοφίας, ωστόσο χρωματικές,
Αλλά όσο βρήκε το πρόσωπο να κολακεύει,
Η νύμφη βρήκε την αναπνοή να ταρακουνήσει και να συγκινήσει.
Ως αδύναμος ή σοφός - δεν έχει σημασία -
Γυναίκα στη καρδιά είναι γυναίκα ακόμα.
Η αγάπη άλλαξε το σχέδιό της, με τη ζεστασιά να αναφωνεί,
"Πόσο ρόδι ήταν τα χείλη της" μαλακή βαφή! "
Και πολλά που φλέβουν τον επιλαχόντα κατηγορώντας,
Για τα στριμμένα χείλη τόσο γλυκιά.
Η νύμφη κοίταξε κάτω, είδε τα χαρακτηριστικά της
Ανταπόκριση στο πέραςμα rill,
Και άρχισε, σοκαρισμένος - για, αχ, εσείς πλάσματα!
Ακόμη και όταν θεία είστε γυναίκες ακόμα.

Γρήγορα από τα χείλη έκανε τόσο ενοχλητικό.
Εκείνη η χαριτωμένη φλάουτο που πήρε η Θεά
Κι ενώ ήταν γεμάτο με μελωδία,
Το έριξε στο γυάλινο ρυάκι.
Εκεί που η φωνητική του ζωή ήταν φευγαλέα
Προσθέστε την τρέχουσα, λιποθυμία και κραυγή,
ακούστηκε με εκθαμβωτικό τόνο που επαναλάμβανε,
"Γυναίκα, δυστυχώς, μάταιη γυναίκα ακόμα!"
* * * * *

Ένα διάστημα σκοτεινής ανάπαυσης--
Όπως ο καλοκαιρινός αστραπής ξέρει,
Twixt αναβοσβήνει και αναβοσβήνει, όπως ακόμα πιο φωτεινό
Η γρήγορη αποκάλυψη έρχεται και πηγαίνει,
Ανοίγοντας κάθε φορά τα πέπλα της νύχτας,
Για να δείξεις σε έναν κόσμο φωτός -
Μια τέτοια παύση, τόσο σύντομη, τώρα παρελθόν μεταξύ
Αυτό το τελευταίο gay όραμα και η σκηνή
Τώρα που αποκαλύφθηκε το βάθος του φωτός.
Ένα φουρκέτα έμοιαζε, ένα ινδικό τζάκι,
Μέσα από τη σκιά της οποίας αποκαθίσταται μια νύμφη,
Η ηλιόλουστη ώρα του ύπνου -
Ωραία, όπως αυτή, ο Sprite, που υφαίνει
Το αρχοντικό της γλυκό Durva φύλλα,
Και εκεί, όπως λένε οι ινδοί θρύλοι,
Ονειρεύεται τις μακριές ώρες του καλοκαιριού.
Και σημειώστε πόσο γοητευμένος φαίνεται αυτός ο κοιμισμένος
Με μερικούς κρύβεται φανταχτερό - και αυτή, ονειρεύεται!
Ω για την τέχνη του μαγαζιού να πει
Τα θαύματα που τώρα ευλογούν την όρασή της!
γίνεται - ένα πιο αληθινό, πιο σκοτεινό ξόρκι
Από ποτέ από τα χείλη του οδηγού έπεσε ακόμα.
Έτσι φέρνει το όραμά της στο φως:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

"Ποιος έρχεται τόσο χαριτωμένα
"Ακολουθώντας
"Ενώ το μπλε ρυάκι
"Κοιμάται στο τραγούδι της.
"Τραγούδι πλούσια
"Με το αδύναμο αναστεναγμό
"Ποιος κύκνος πεθαίνει
"Περίμενε γλυκά;"
Τραγούδησε λοιπόν τον βοσκό
Στην πλευρά του ποταμού,

Παρακολουθώντας αυτό το παραμύθι

Κάτω από την πλημμύρα,

Όπως ένα πουλί που φτερά,

Από τα κύματα που φέρνουν

Αυτή η Σειρήνα, τραγουδώντας

Για την παλίρροια. ???

"Μείνε," είπε ο βοσκός,

"Νεράιδα, παραμονή,

"Linger, γλυκά minstrelsy,

"Πάμε μια μέρα."

Μα μάταιος ο ισχυρισμός του,

Πέρα από αυτόν,

Τραγούδι και βάρκα, ταχύτητα,

Απομακρύνθηκε.

Έτσι στα νεανικά μάτια μας

Η χαρά και η ελπίδα έλαμψαν.

Έτσι, ενώ τους κοιτάξαμε

Γρήγορα πέταξαν επάνω -

Όπως τα λουλούδια φθίνουν

Ακόμα και στο twining,

Μια στιγμή λάμπει.

Και το επόμενο πάει!

* * * * *

Αμέσως μετά το φανταστικό όνειρο,

Ανοίξτε τη νύμφη, με άγχος μάτι ???

Στρέφτηκε στα σύννεφα ως κάτι καλό

Περίμενε από εκείνο τον φωτεινό θόλο,

Και θαυμάστηκε ότι δεν ήρθε σύντομα

Καθώς οι νέες σκέψεις της θα έρχονταν.

Αλλά η χαρά είναι στην ματιά της - την πτέρυγα

Από ένα λευκό πουλί φαίνεται παραπάνω.

Και, αν φέρει γύρω από το λαιμό του

Η μακρόχρονη είδηση από την αγάπη της,

Δεν είναι τόσο πολύτιμο στα μάτια της

Ακόμα και αυτό το υψηλόβαθμο πουλί [26] θα ήταν.

Ποιος καταστρέφει το φεγγάρι που πετάει

Να φορέσει ένα στέμμα του Royalty.

Είχε τον εαυτό της έστειλε το βράδυ

Ένας φτερωτός αγγελιοφόρος του οποίου η πτήση

Τηρο 'το σαφές, ροζέτα στοιχείο,

Παρακολούθησε μέχρι να μειωθεί από το βλέμμα

Μακριά στη χρυσή Δύση πήγε,

Περπατώντας σε αυτόν, την μακρινή αγάπη της,

Έγινε ένα μήνυμα σε αυτή τη γλώσσα

Ποια λουλούδια μπορούν να μιλήσουν όταν πλέκονται σωστά,

Κάθε απόχρωση μια λέξη, κάθε φύλλο μια σκέψη.

Και τώρα - oh ταχύτητα του γρανάζι, είναι γνωστό
Για τους αγγελιαφόρους του αγάπης μόνο εγώ -
Εγε ακόμη ένα βράδυ παίρνει
Το αποχαιρετιστήριο των χρυσών λιμνών,
Βλέπει άλλη μύγα απεσταλμένου,
Με την επιθυμητή απάντηση, μέσω του ουρανού.
***** Τέλος του μέρους 25
Μέρος 26   Α Σ Μ Α

Καλώς ήλθες γλυκό πουλί, πετώντας μέσα στον ηλιόλουστο αέρα,
ήλθες γρήγορα από την λαμπερή θάλασσα,
όπως το περιστέρι του Σέμπα στον χιονάτο σου λαιμό φέρνοντας
τους γραπτούς όρκους της αγάπης από τον αγαπημένο μου σε μένα.
Ω, όσο έλειπες, πόσες ώρες έχω μετρήσει!
Λέγοντας συχνά, "ξέγνιαστο πουλί πώς μπορεί να αναπαύεται;"
Αλλά έφτασες τελικά, πάρε τώρα τον ύπνο σου,
και δεξ στα ονειρα σου ό, τι αγαπάς καλύτερα.

Παρόλα αυτά, πετάς αργά - ακόμη και τώρα, ενώ εγώ εκφράζω
το καλοσωρισμα της Αγάπης, ο παλμός σου αργοπεθαίνει.
Νασαι καλά, πουλί μου - σαν να ήταν της ζωής το τέλος.
Αυτό το αγκαλιασμένο στήθος θα έπρεπε να το πείσει να μείνει,
αλλά όχι, δεν πεθαίνεις, το τελευταίο σου καθήκον τέλειωσε,
αντίο, γλυκέ μάρτυρα στην αγάπη και σε μένα!
Τα χαμόγελα που μου ξυπνησες με νέα από τον αγαπημένο μου,
τώρα όλα θα γυρίσουν σε κλάμα για σένα.

Ενώ έτσι πέρασε η σκηνή του τραγουδιού
(το τελευταίο τους για τη γλυκιά θερινή περίοδο),
μερικές προνομιακές κοπέλες των οποίων η φροντίδα
κοίταζε από ψηλά, αλλά χωρίς να φαίνεται,
όπως κάνουν και οι προστάτες Αγγελοι στον αέρα
που το βλέμα τους το νιώθουμε αλλά δεν μπορούμε να το δούμε,
είχαν χάσει ελάχιστο από του χορού τον κύκλο,
πριν γίνουν αιθέριες εκεί ξανά,
πέταξαν σαν νεράιδες για να βοηθήσουν
τις υπηρέτριες τους στη φεγγαρόλουστη πεδιάδα,
όπου, κρυμμένη πίσω από ενδιάμεση σκιά
από την αδέσποτη ματιά των περίεργων ματιών,
μια γιορτή με φρούτα και κρασιά είχε ετοιμαστεί -
σύντομα για να λάμψει, μια ευχάριστη έκπληξη!

Και τώρα το φεγγάρι, το φωτεινό του τόξο
ταξιδεύοντας μέσα στα Ουράνια, σαν να έφερε
σε ασφάλεια μέσα από τα βάθη της νύχτας
τα πνεύματα της Γης, τα καλά, τα φωτεινά,

σε κάποια μακρινή αθάνατη ακτή,
είχε στα μισά δρόμο σπεύσει από τον ένδοξο δρόμο της,
όταν πλαγιασμένοι γύρω-γύρω σε λόφους πράσινους
σε ομάδες κάτω από αυτή την ήρεμη ακτίνα,
οι Τζιώτες φάνηκαν στη γιορτή τους.
Χαρούμενη ήταν η εικόνα - κάθε κοπέλα,
που η φωτισμένη σκηνή αργά παρουσίασε,
ακόμα με το φανταχτερό της ένδυμα ντυμένη.

Ο Άραβας προσκυνητής, χαμογελώντας εδώ
δίπλα στην νύμφη του ουρανού της Ινδίας.
Ενώ εκεί ο ορεσίβιος Μανιάτης
ψιθύρισε στο αυτί της μικρής Μινέρβας,
και ο πιτσιρικός Έρωτας στάθηκε δίπλα γελώντας.

Στο μεταξύ, οι πιο ηλικιωμένοι γύρω από το τραπέζι,
που το κέφι και τα αστεία τους ξανάνιωσε,
στα ψηλά κύπελλα κρασί Ζακυνθινό έχυσαν,
και ενώ η νταμιτζάνα έκανε το γύρω άρχισαν το τραγούδι:

Α Σ Μ Α

Σηκώστε το λαμπερό γεμάτο ποτήρι,
μέχρι το κρυστάλλινο χείλος.
Μην αφήνετε το φως του φεγγαριού να τρεμοπαίζει
ανάμεσα στην πλημμύρα και το χείλος.
Πότε ο κόσμος έχει βάλει στο μάτι
Που πρέπει να ταιριάζει με αυτό το φως,
που στον ορίζοντα του ποτηριού μας
χαράζει με ποτήρια γεμάτα φωτεινά;

Η Αλήθεια σε ένα βαθύ πηγάδι βρίσκεται,
έτσι διδάσκουν οι Σοφοί.
Αλλά η Αλήθεια αρνείται το γεγονός
Το νερό δεν της ταιριάζει.
Όχι, το σπίτι της είναι σε γεμάτα κύπελλα,
Όπως αυτό το πανίσχυρό κύπελλο,
περιμένοντας μέχρι εμείς, οι καλοί κολυμβητές,
να βουτήξουμε για να την φέρουμε πάνω.

Έτσι γύριζε τριγύρω το τραγούδι της χαράς,
και όλα ήταν στο μεταξύ κέφι με μελωδία,
εκτός από τα μάγουλα ορισμένων που το χαμόγελο
ενώ σταθερά κοιτάζουν τη θάλασσα,
γυρίζει ξαφνικά σε χλωμάδα!
Τι βλέπουν εκεί; ένα λαμπρό μπλε φως

που μοιάζει με ένα μετεωρίτη που γλιστρά πάνω από
το μακρινό κύμα που μεγαλώνει στο θέαμα,
σαν να ήταν φτερωτό στην ακτή της Κέας.

Σε μερικούς απ' αυτούς που ήρθαν να κοιτάξουν,
φάνηκε πως ήταν το μακρινό φως της νύχτας
από μοναχικούς ψαράδες που με τη φωτιά
από πευκόξυλα παγιδεύοντας το θήραμά τους.
Ενώ άλλοι, ανάμεσα σε φόβο και κέφι
ψιθυρίζοντας το όνομα της ευλογημένης Παναγιάς [27]
ορκίστηκαν ότι το φως αυτό δεν ήταν από τη γη
Αλλά απ' αυτή την τρομερή, κακότυχη φλόγα
που βλέπουν οι ναυτικοί στα πανιά ή στο κατάρτι,
όταν ο Θάνατος έρχεται να χτυπήσει.

Ενώ θαυμάζοντας έτσι στάθηκαν, μια κοπέλα
χαμηλοβλεπούσα που καθόταν χωριστά,
δεν είχε ακόμη όπως οι άλλοι διερευνήσει
εκείνο το φως που ερχόταν τώρα ήταν σχεδόν κοντά,
αμέσως σαν συνάντησε το βλέμμα της, με κραυγή
από χαρά που μοιάζει με πόνο, "Είναι αυτός! Είναι αυτός!"
Δυνατά αναφώνησε και τρέχοντας
μέσα στο συγκεντρωμένο πλήθος, έσπευσε προς τη θάλασσα.
Σε τέτοια έκρηξη τόσο άγρια, αναστατωμένη, έκπληκτη,
όλοι στάθηκαν σιωπηλοί σαν αγάλματα σιωπηλοί και κοίταζαν
ο ένας τον άλλο αναζητώντας να βρουνε,
τι σημαίνει τέτοια έκφραση σε μια κοπέλα τόσο ταπεινή;

Μέχρι τώρα, η ιστορία ήταν γνωστή σε λίγους,
αλλά τώρα από το στόμα σε στόμα διαδόθηκε:
Ένας νέος, το λουλούδι όλης της παρέας,
που αργά είχε αφήσει αυτή την ηλιόλουστη ακτή,
όταν τελευταία φίλησε το χέρι της κοπέλας,
και λαχταρώντας να το φιλήσει ξανά και ξανά.
Με το θλιβερό φρύδι του που έδειξε ξεκάθαρα
την κακότυχη σκέψη που του πέρασε τότε,
πως άμα τα χέρια αυτά χωρίσουν,
ποτέ δεν θα συναντηθούν ξανά σ' αυτή τη γη!
Μάταια η αγαπημένη του, λυπημένη όπως εκείνος
αλλά με καρδιά από εαυτού της λεύτερη,
όπως μόνο μιας γενναίας γυναίκας είναι,
έκρυψε τους φόβους της για να διώξει τους δικούς του
με ειλικρινή επίπληξη αλλά ακόμα πιο μάταιη,
μήπως ένας σκληρός πολεμιστής που στάθηκε δίπλα της
έφερε στο μυαλό του αυτόν τον αγαπημένο του στρατιωτικό ύμνο,
που στα παλιά, τα μάτια μιας Ομορφης

θα μάθαιναν την καρδιά του στρατιώτη να αναστενάζει.
End of Part 26 ***

Μέρος 27

Προχώρα! να μην προσέχεις τα όπλα που σε κρατάνε,
αν και τόσο προσεκτικά έρχονται κοντά.
Πιο κοντά ακόμα, θα σε αγκαλιάσουν
Όταν φέρεις φρέσκες δάφνες στο σπίτι.
Είσαι ξετρελαμένος με το φρύδι της γυναίκας;
Ζεις μονάχα με την ανάσα της;
Προχώρα! - μία ώρα νίκης τώρα,
Σου κερδίζει το χαμόγελο της γυναίκας μέχρι το θάνατο.

Ω τι ευτυχία όταν τελειώσει ο πόλεμος,
και ξανάβρεις το χαμόγελο της Όμορφης που τόσο σούχει λείψει.
Και όταν στεφάνια στολίσουν τα μέτωπα μας,
στρώστα να λάμπουν μπροστά στα πόδια της.
Ποιος δεν θα μπορούσε να φτάσει εκείνη την ώρα
Και να εκπνεύσει τον τελευταίο αναστεναγμό της ζωής,
με περηφάνεια όπως κύματα που στην παραλία
αφήνουν κάτω τις κορυφές τους και καταρρέουν.

Εκεί πέρα! Βλέπω την ψυχή σου να καίγεται
αυτή η ίδια που σε σφίγγει και
ζωγραφίζει ακόμα και τώρα, την ευτυχισμένη επιστροφή σου,
και ενώ σε σφίγγει σου εύχεται να φύγεις.
Ένας βαθύς στεναγμός στο πάθος δοσμένος,
ένα τελευταίο λαμπερό δάκρυ και μετά -
Προχώρα! - και μην ξεκουράζεις το σπαθί σου μέχρι που ο Ουρανός
να σε φέρει ξανά σε αυτήν εδώ την αγκαλιά.

—· —

Ακόμα και τότε, πριν τα απρόθυμα χέρια τους μπορούσαν να χωριστούν
μια υπόσχεση που έδωσε ο νέος που έφερε
κάποιο βάλσαμο στην καρδιά της κόρης,
αυτό, που μόλις ο σκληρός αγώνας τελείωσε,
Στο σπίτι θα έτρεχε, αν ήταν ασφαλές και λεύτερο--
Όχι, ακόμη και αν πέθαινε, πάλι θα ερχόταν,
έτσι, που η ευλογημένη λέξη "Νικη!"
θα μπορούσε να είναι η τελευταία που θα έλεγε στο σπίτι.
"Αν είναι μέρα," φώναξε, "θα γνωρίζεις πλοίο μου.
"Αλλά αν έρθω μέσα στο μεσονύχτιο σκοτάδι,
"ένα μπλε φως στην πλώρη θα σου πει ότι
"η Ελλάδα έχει νικήσει και όλα είναι καλά!"

Τρυφερά η κόρη κάθε βράδυ

ξενυχτούσε ψάχνοντας αυτό το υποσχέμένο σινιάλο.
Ούτε τα μάτια της είχαν γυρίσει τώρα
από το ψάξιμο όταν το σινιάλο φάνηκε!

Σήμα χαράς – γι' αυτήν, για όλους -
το πλοίο πλησιάζει γοργά τώρα στην αποβάθρα
ενώ φωνές από την μεριά της ακτής φωνάζουν
για νέα από το τσούρμο που έλειπε από καιρό.

Αχ, η ωραία στιγμή, όταν εκείνοι όσοι ήταν
μέσα σε επικίνδυνους δρόμους σε ξηρά ή θάλασσα
τους ξαναβλέπουμε μέσα στα χέρια μας
να χαμογελούν σε χαρούμενη σιγουριά.
Όταν καρδιά με καρδιά τους ερεθίζουμε,
ρωτώντας βιαστικά ξανά και ξανά
μετά τους κρατάμε μακριά και τους κοιτάζουμε απρόθυμα
και ρωτάμε ξανά, αν και απαντήσανε νωρίτερα,
αν αυτοί στ' αληθινά είναι δικοί μας και πάλι.

Αυτή είναι η σκηνή τόσο γεμάτη χαρά
που καλοδέχεται τώρα αυτό το αγόρι πολεμιστή,
όταν πατέρες, αδελφές, φίλοι όλοι τρέχουν
για να συναντήσουν - όλους εκτός από ένα
που, πιο αργός στο λαιμό του,
είναι παρόλο ο πιο ευτυχισμένος από όλους.

Και τώρα πρόσεξε αυτόν που περικυκλώμενος
από πρόσωπα που ακτινοβολούν σε αυτό το σκάφος,
ενώ γεμίζουν τα κύπελλα στους πολεμιστές
που γυρίσαν με δάφνινα στέμματα -
ερχόμενοι, όπως είπε ο κήρυκας,
με τα σπαθιά από τη νίκη σπάνια και όμως κρύα,
με καρδιές που δεν τις άγγιξε μουσουλμανικό ατσάλι
και με τραύματα που η γλυκιά ατμόσφαιρα του σπιτιού θα θεραπεύσει.

"Πριν από το πρωί," είπε αυτός, και ενώ μιλούσε
στράφηκε προς τα ανατολικά, όπου καθαρό και χλωμό
το αστέρι της αυγής ήδη βγήκε -
"Θα χαιρετίσουμε σαν σηκώσουν το πανί τους!"
Τότε γιατί να φύγουν; Όλοι, όλοι συμφωνούν,
να τους περιμένουμε εδώ κάτω από αυτή τη σκιάδα.
Και έτσι, ακόμα και μέσα στη χαρά τους,
κάθε μάτι γυρίζει να βλέπει τη θάλασσα,
με τραγούδι χαμογελούν την αγωνιώδη ώρα.

Α Σ Μ Α

"Είναι το Αμπέλι! είναι το Αμπέλι!" είπε ένα αγόρι, καθώς τον (Ηλιο) είδε να βγαίνει φωτεινός από τον ορίζοντα, και κάλεσε τα νέα πνεύματα, του Μυαλού (Διανόησης), της Αγάπης και της Χαράς, να γίνουν μάρτυρες και να γιορτάσουν τη γέννησή του. Τα φρούτα ωρίμασαν, σαν ένα ρουμπίνι που φεγγοβολά και φαινόταν χλωμά μέχρις ότου ο ήλιος τα φίλησε. "Είναι το Αμπέλι!" Είναι το Αμπέλι! " κάθε Πνεύμα αναφώνησε "Ζήτω, ζήτω στο Αμπέλι, όλα Ζήτω!"

Πρώτο στην κλήση, γρήγορο σαν πουλί, το Μυαλό, πέταξε, Ενώ ένα φως ανάμεσα στα αμπελόφυλλα ξεπέταξε σε λάμπεις τόσο γρήγορες και τόσο λαμπρές που όλοι ήξεραν πως ήταν το φως από τα χείλη του, καθώς μιλούσε. "Φωτεινό δέντρο! άφησε το νέκταρ σου να με γεμίσει χαρά», φώναξε, "Και η πηγή του Μυαλού δεν μπορεί ποτέ να αποτύχει:" "Είναι το Αμπέλι!" Είναι το Αμπέλι! " λόφοι και κοιλάδες απαντούν, "Ζήτω, ζήτω στο Αμπέλι, όλα Ζήτω!"

Μετά, η Αγάπη, καθώς έσκυψε πάνω από το φυτό για να θαυμάσει κάθε σφήνα και σμήνος που φορούσε, από το ρόδινο στόμα της έστειλε μια τέτοια ανάσα επιθυμίας, που έκανε το δέντρο να τρέμει σύγκορμο. Ω! ποτέ δεν έκανε λουλούδι της γης, της θάλασσας ή του ουρανού, μια τέτοια μυρωδιά που δίνει ψυχή όταν εισπνέεις: "Είναι το Αμπέλι!" Είναι το Αμπέλι! "Όλοι επανέλαβαν την φωνή "Ζήτω, ζήτω στο Αμπέλι, όλα Ζήτω!"

Τελικά, η Χαρά, χωρίς την οποία ακόμη και η Αγάπη και το Μυαλό πεθαίνουν, Έφθασε να στεφανώσει τη φωτεινή ώρα με την ακτίνα του. Και μόλις είχε εκείνο το δέντρο, που ξυπνά φαιδρότητα, συναντήσει την ματιά του Όταν ένα γέλιο μίλησε και είπε ότι δεν μπορούσε να πει η Χαρά; Ένα γέλιο της καρδιάς, που επαναλήφθηκε τριγύρω μέχρι που σαν μουσική, δυναμώνει στη θύελλα: "Είναι το Αμπέλι!" Είναι το Αμπέλι! " μυριάδες γελώντας φωνάζουν, "Ζήτω, ζήτω στο Αμπέλι, όλα Ζήτω!"

ΤΕΛΟΣ «Βραδιές στην Ελλάδα»

THOMAS MOORE
EVENINGS IN GREECE
LONDON - 1825
ΒΡΑΔΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
TORONTO – 2021

I.S.B.N.: 123 45-6789

ΒΡΑΔΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

EVENINGS IN GREECE

THOMAS MOORE

1825

TORONTO

2021